Орган учнівського самоврядування ВПУ №25
25 плюс
Ключем до знань відкриємо майбутнє!
Квітень-травень 2010 року №6-7 (14-15)
«25 плюс»
З Днем журналіста, творці газети «25 плюс»!

Щасливої дороги, випускники 2010 року!

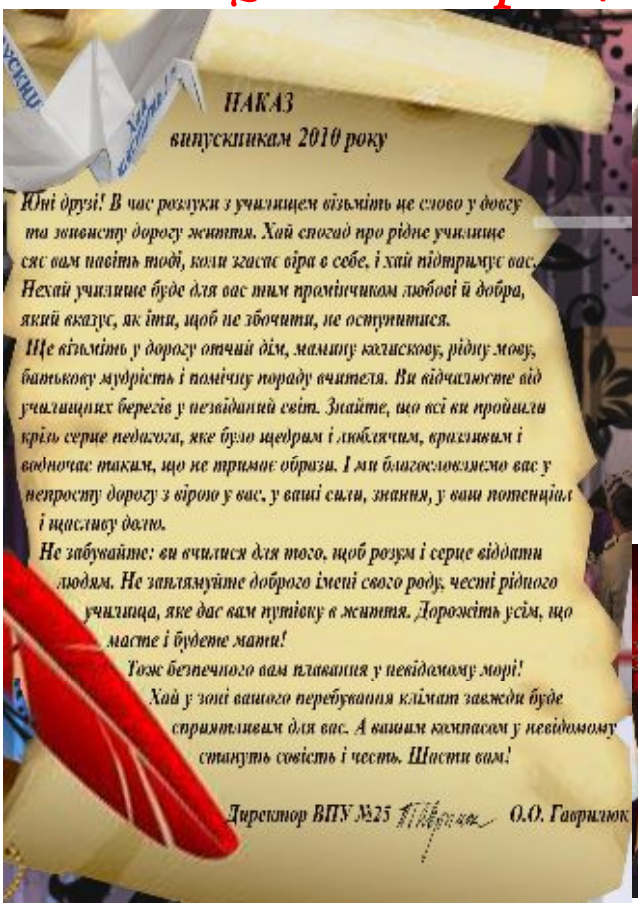

НАКАЗ
випускникам 2010 року

Юні друзі! В час розлуки з училищем візьміть це слово у довгу та звивисту дорогу життя. Хай спогад про рідне училище сяє вам навіть тоді, коли згасне віра в себе, і хай підтримує вас. Нехай училище буде для вас тим промінчиком любові й добра, який вказує, як іти, щоб не збочити, не оступитися.

Ще візьмете у дорогу отчий дім, мамину колискову, рідну мову, батькову мудрість і помічну пораду вчителя. Ви відчалюєте від училищних берегів у незвіданий світ. Знайте, що всі ви пройшли крізь серце педагога, яке було щедрим і люблячим, вразливим і водночас таким, що не тримає образи. І ми благословляємо вас у непросту дорогу з вірою у вас, у ваші сили, знання, у ваш потенціал і щасливу долю.

Не забувайте: ви вчилися для того, щоб розум і серце віддати людям. Не заплямуйте доброго імені свого роду, честі рідного училища, яке дає вам путівку в життя. Дорожіть усім, що маєте і будете мати!

Тож безпечного вам плавання у невідомому морі! Хай у зоні вашого перебування клімат завжди буде сприятливим для вас. А вашим компасом у невідомому стануть совість і честь. Щастя вам!

Директор ВПУ №25 О.О. Гаврилюк

Республіканці живуть цікаво

Допомагають одиноким мешканцям геріатричного пансіонату – і вчаться людяності

Беруть участь в олімпіадах і – перемагають

Напередодні 65-річчя Великої Перемоги учні зкстрілися з учасниками війни Д.Т. Починок та Г.П. Цвєтковою

Зустрічаються з ветеранами війни та праці – і вчаться патріотизму

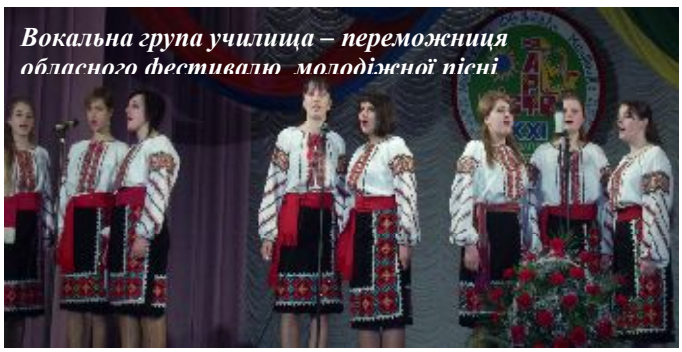

Вокальна група училища – переможниця обласного фестивалю молодіжної пісні

Беруть участь у конкурсах і – перемагають

Олена Федорович:

«Боже, як давнє діловодство відрізнялося від сучасного!»

У Державному архіві Хмельницької області

Вже доброю традицією для студентів-діловодів стало відвідування Державного архіву Хмельницької області. Ось і група 2с-08 здійснила таку екскурсію під керівництвом викладача ***Катерини Володимирівни Шуприган***

Працівник архіву зустрів нас у затишному читальному залі, ознайомив зі справами фондів Ізяславського та Кам'янець-Подільського повітових революційних комітетів, кримінальними справами, листівками УНР, підшивкою незалежної демократичної газети "Життя Поділля", яку редагував Михайло Грушевський, та "Село". Збереглися в архіві й документи з особистих фондів письменників: В.П. Бєляєва, В.К. Гуменюка, а також людей, які були насильно вивезені на примусові роботи до Німеччини у 1941-1943 рр., спогади учасників ліквідації аварії на ЧАЕС, Містяться також фотодокументи учасників революційних подій 1917-1920 рр., кінодокументи, зокрема відзначення 500-річчя м. Хмельницького.

У 2003 році були передані документів національного архівного фонду, що належить державі, з Кам'янець-Подільського міського архіву до Державного архіву Хмельницької області. Всім було цікаво переглядати ці свідчення давніх подій, які до речі тривалий час були не доступними для широкого загалу.

Екскурсовод ознайомив нас також з режимом роботи архіву, правилами доступу до архівних документів, переліком послуг, які надає архів (копіювання, сканування документів, виконання записів) та вартістю цих послуг.

Усіх зацікавило питання складання «генеалогічного дерева». На сьогодні пошук своїх предків набув неабиякої актуальності як і для українців, так і для іноземців.

Після загального ознайомлення архіву ми вирушили до архівосховища, яке займає п'ять поверхів і містить понад 20 тисяч справ. Працівниця архівосховища розповіла нам, що раніше обласний архів розташовувався у Кам'янець-Подільському, який був обласним центром. Свого часу трапилася велика пожежа, внаслідок якої пошкоджена значна кількість давніх документів. Нам було дуже цікаво розглядати ці документи, які датуються від 1810 року. Ці обгорілі документи викликали в нас водночас і жаль (шкода їх, як живих) і захват (це – мужні свідки історії). Пожовтілі й обгорілі аркуші з текстами польською та латинською мовами списані каліграфічним почерком. Є справи, що містять більше, ніж на тисячу аркушів! А який був вишуканий, дорогий папір – з «голограмами» у вигляді родинних гербів! Боже, як давнє діловодство відрізнялося від сучасного!

Також розповіли нам про велику кількість шкідників архівних документів. І навіть показали одного з них під збільшувальним склом. Всі виявили великий інтерес до праці архівістів і до самого архіву, цікавилися різними аспектами його діяльності архіву. Помітивши таку нашу зацікавленість, працівники архіву запропонували нас відвідувати Державний архів Хмельницької області ще, приводити з собою друзів. Адже ми маємо знати й пам'ятати своє минуле.

До речі, повідомлю читачам, що:

- працювати з архівними документами має право кожен, кому виповнилося 16 років і хто має паспорт;

- аби отримати в архіві якусь справу, щоб попрацювати з нею, потрібно повідомити тему, надати відношення і пред'явити посвідчення особи.

Отож, приходьте до читального залу архіву з понеділка по п'ятницю і працюйте! Прийом громадян: з 9:00 год. до 11:00 год. та з 14:00 год. до 15:00 год. На руки видається не більше 10 справ (або 100 аркушів). Копії документів – платні. Справи за замовленням видаються через 4 години для іногородніх громадян і через добу для хмельничан.

Приємної зустрічі з минулим!

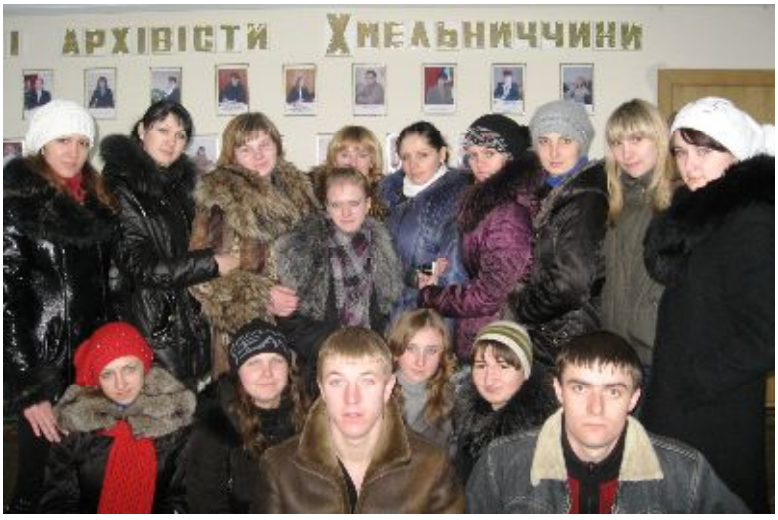

Всеукраїнський з'їзд лідерів

Наприкінці лютого цього року в місті Києві відбувся Всеукраїнський з'їзд лідерів учнівського самоврядування. Місто Хмельницький представили активісти Юлія Поліщук (обласний ліцей), Інна Вавринчук (Деражнянська ЗОШ) та Ольга Оріщина (ВПУ №25). Президент учнівського самоврядування ПТНЗ Хмельниччи ОЛЬГА ОРІЩИНА ділиться думками про цей перший всеукраїнський захід учнівського самоврядування.

Вперше довелось мені взяти участь у заході такого масштабу. Готуючись до поїздки, найважливішим вважала достойно представити таку форму учнівського самоуправління, як Учнівська Республіка. І ось оздоровчий табір «Лідер» у передмісті Києва. Свіже повітря, високі сосни, затишне подвір'я приємно вразили. Освоєння в кімнатах, невеличка екскурсія корпусом, ознайомлення з планом роботи тривали до полудня, доки не прибули всі учасники з'їзду. Тоді всі разом зібралися на обід в ошатній, вражаюче чистій їдальні. Їли справжній український борщ, картопляне пюре і пампушки з чаєм.

Набравшись сил, кожен був готовий взятися до справи. У залі готувався концерт, а ми тим часом познайомилися з організаторами з'їзду, розподілились по групах для тренінгу. Керівник нашої (представники чотирьох областей і АР Крим) групи – Олена Нагула, психолог, методист асоціації «Рівний рівному». Головна тема тренінгу: «Школа управлінської майстерності». Завдання полягало в тренуванні умінь налагоджувати гарні колективні стосунки, бути відвертими й викликати на відвертість, тренувати активність і прагнення до роботи. Першого дня учасниками групи були прийняті правила, за якими здійснювалося навчання. Кожен визначив для себе мету, задля якої приїхав сюди. Час минув швидко: захоплюючі розвивальні ігри, обговорення результату, співпраця й суперництво прийшлись до вподоби всім. А далі вечір знайомств готував нові сюрпризи .

Хмельничани у компанії Єжи Коніка та Павла Горінова

…Ранок наступного дня почався з екскурсії по місту. Два зручні автобуси доставили нас до Міністерства охорони здоров'я, де мала відбутися прес-конференція з приводу передачі медичного обладнання для дітей з фізичними вадами від благодійного фонду акції «Серце до серця». Ми мали чудову нагоду почути виступ голови правління Всеукраїнського благодійного фонду «Серце до Серця» Павла Горінова, шанованого президента Міжнародного товариства польських підприємців в Україні Єжи Коніка, почесних волонтерів акції Павла Зіброва та Віктора Павліка, а також порадіти за гарні результати зборів та широкі масштаби акції.

Третій день перебування в таборі «Лідер» був присвячений активній тренінговій роботі, міжобласному спілкуванню, вивченню технології організації самоврядування, якостей ідеального керівника та представленню різноманітних форм самоврядування. Увечері лідери ще раз презентували себе і свої обласні самоврядні структури, тільки дещо по-іншому. Веселі, гарні пісні у виконанні активістів, професійні танці, зворушливі вірші, смішні гуморески додали ще більше радості в загальну атмосферу зустрічі.

Заключний день був особливим, бо всі відчували вже себе друзями. Тому з деяким смутком завершували ми останній тренінг. Урочисте вручення сертифікату учасника з'їзду, гарні побажання одні одним і від благодійників фонду «Серце до серця» закривали цю незабутню, як на мене, подію.

авершальний день тренінгу «Школа учнівського самоврядування»

Незабаром наш хмельницький колектив, сповнений емоцій, повертався потягом до рідних місць. Учнівські лідери везли в собі море приємних спогадів, відчували народження нових, цікавих ідей, збагатилися корисною інформацією.

Не можу, однак, змовчати про неприємне враження. Єдине, що боляче мене зачепило – це переважне спілкування російською, а не українською мовою. Як кажуть, образливо за державу. Дуже хочеться, щоб державна мова процвітала, щоб гордо лунала з найвищих трибун і з найвіддаленіших куточків рідної країни.

А ще було б добре, якби Міністерство освіти і науки України організувало конференцію для учнівських лідерів з проблем освіти і, зокрема, професійної освіти. Адже устами молодих і справді «глаголить» істина. Тож варто дослухатися до нас, максималістів. Проте, вважаю, що цей з'їзд став серйозним кроком до співпраці дорослих і юних лідерів. Тому маю подякувати за цей крок організаторам з'їзду: Міністерству освіти і науки України в особі директора Українського державного центру позашкільної освіти В.В. Ткачука, Всеукраїнській благодійній асоціації «Рівний – рівному» в особі голови правління, національному менеджеру освіти «рівний – рівному» Н.О. Лещук, благодійному фонду «Серце до серця» та всім учасникам. Бажаю всім нам успіху!

Ольга Оріщина,
Президент учнівського самоврядування ПТНЗ Хмельниччини,
редактор газети «25 плюс»

ВИПУСКНИК-2010

Будь господарем свого життя!

Все менше часу залишається до випускних іспитів, захисту дипломного проекту та отримання диплома. А в душі, поміж радісних думок про таку омріяну свободу, час-від-часу прокрадаються сумніви. Куди далі?

Якщо маєте бажання, здібності та можливості, обов'язково здобувайте вищу освіту. Але багато випускників ПТНЗ прагнуть усе-таки знайти роботу, а потім можна й навчатися заочно чи дистанційно. Правда, найчастіше трапляється так, що після перших невдалих спроб знайти роботу випускники переконуються, що без досвіду роботи це зробити дуже важко. Проте не можна опускати руки. Хоч більшість роботодавців не бажає витрачати час і кошти на навчання недосвідчених працівників, але є керівники, які роблять ставку на молодих, оскільки вони легше адаптуються до роботи в конкретній установі, готові підвищувати свою кваліфікацію, згодні на початку отримувати меншу заробітну платню, є більш мобільними, швидше освоюють нові технології. Отже, при складанні резюме не забудьте звернути увагу потенційного роботодавця саме на ці переваги. До того ж, у пункті досвід роботи можна вказати досвід, який ви отримали під час практики, подати рекомендації керівника практики, вказати на свої здобутки в навчанні, участь в олімпіадах, конкурсах фахової майстерності тощо.

Отже, диплом у вас у руках. Настала пора діяти. Як же правильно вести себе на ринку праці? Ось кілька практичних порад.

1. Подумай, яка робота тобі більше імпонує, а до якої в тебе не має ні здібностей, ні зацікавленості. Від того, наскільки чітко ти знаєш свою мету, залежить, як швидко ти досягнеш її. Дізнайся все, що можна про свою та суміжні з нею професії. Наприклад, людина з дипломом секретаря після додаткової підготовки може працювати офіс-менеджером, оператором КН, документознавцем, діловодом, інспектором по кадрах, коректором, прес-секретарем, референтом, секретарем-стенографістом тощо.

2. Налаштуйся на позитив, будь упевненим у собі та своїх силах, будь активним і наполегливим у досягненні мети. Пам'ятай, що під лежачий камінь вода не тече.

3. Склади список людей, які можуть допомогти тобі в пошуку роботи.

4. Напиши оголошення про те, що ти шукаєш роботу, і дай до місцевих газет («Всім», «Є», «Робота» тощо), розвішай, де зможеш, роздай родичам, друзям, знайомим (кожен третій знаходить роботу саме так).

5. Регулярно стеж за об'явами в газетах і телефонуй, щоб тебе не випередили інші. Адже хто рано встає – тому Бог дає.

6. Стань на облік в місцевий центр зайнятості. Можливо тобі запропонують пройти заняття на курсах або перекваліфікуватися, не відмовляйся, адже чим більше в тебе буде навичок і знань – тим більше матимеш шансів отримати роботу.

7. Використай Інтернет. У ньому є багато сайтів для тих, хто шукає і пропонує роботу. Там можна розмістити своє резюме, прочитати поради бувалих, проконсультуватися з юристом, дізнатися вимоги роботодавців до працівників твоєї професії (http: job.bigmir.net; http: rabota.com.ua; http: ajob. com.ua тощо). Щоб знайти сайти такої спрямованості, введи у пошуковий рядок «вакансії в Україні» або «робота в Україні».

8. Звернись у кадрові агентства. У нашому місті їх декілька: КА «Еммануїл» (готель Поділля, оф. 227); КА «Варіант» (готель «Колос», кім.207 та вул. Соборна, 11); КА «А-Лекс», МГО Молодіжний центр праці, (вул. Кам'янецька, 74); КА «Клуб професіоналів» (вул. Подільська 109/1, к.802).

9. Купи довідник місцевих організацій, установ, компаній і потелефонуй на предмет наявності вакансій.

9. Чим більше часу приділиш пошуку роботи, тим швидше ти її знайдеш. Не соромся відвідати організації, де б ти хотів працювати і залишити там своє резюме, контактний телефон. Якщо є можливість – особисто поспілкуйся з роботодавцем. Навіть, якщо на даний момент в цій організації немає вакансії, тут тебе запам'ятають і внесуть у резервний список.

10. Якщо роботи не знайшов, не витрачай час даремно. Здобувай нові знання. Не завадить удосконалити знання іноземної мови, отримати водійські права, навички роботи з найрізноманітнішими комп'ютерними програмами, знання бухгалтерських програм, нових технологій, матеріалів. Усе це додасть тобі бали до резюме, підвищить твою конкурентоспроможність.

11. Якщо твоя професія на даний період не затребувана, не бійся перекваліфікуватися або здобути суміжну. Адже ринок праці дуже мінливий. І чим більше ти можеш запропонувати роботодавцю, тим успішніше конкуруватимеш з іншими претендентами. Та не думай, що попереднє навчання було даремним. Усе, чого ти навчився, рано чи пізно знадобиться.

12. Якщо все йде не так швидко, як тобі хочеться, не звинувачуй себе чи оточуючих, а спробуй зрозуміти, що конкретно заважає тобі знайти роботу: невміння подавати себе (склади грамотне резюме, спілкуйся з роботодавцями); невідповідність твоїх запитів і реальної ситуації на ринку праці (почни з найменшого); внутрішній конфлікт (вибирай те, що тобі до душі); заважають лінощі, страх чи неправильна стратегія досягнення мети (усунень ці перешкоди); перенасиченість ринку праці представниками твоєї професії (спробуй змінити сферу діяльності або місце проживання).

14. Навіть, якщо ти вже знайшов роботу, тримай у полі зору ситуацію на ринку праці. Виграє той, хто має активну життєву позицію. Вчися відчувати зміни, коли вони ще тільки зароджуються, цікався основами кадрового менеджменту, плануй свою професійну діяльність усвідомлено, став реалістичні цілі й досягай їх крок за кроком.

15. Пам'ятай головне, що ти – господар свого життя, і тільки від тебе залежить, яким воно буде.

Бажаю удачі!

Світлана Гранатюк,
колишній працівник ВПУ №25,
читачка газети «25 плюс»

Клуби за інтересами

Дискусійний клуб «Істина» кличе на «вогник»

Дорогі друзі! Вам уже відомо, що в бібліотеці училища діє так звана кав'ярня «Афіна» як центр клубної роботи. Нагадаю, що проект «Клуби за інтересами» започаткували: газета «25 плюс», бібліотека й учнівське самоврядування гуртожитку. А його керівником є вихователь гуртожитку Наталя Іванівна Обертюк. У рамках цього проекту відбулося засідання дискусійного клубу «Істина» за темою «Пізнай себе». На мою думку, це надзвичайно важлива тема для підлітків, молодих людей. Адже саме тепер відбувається становлення особистості кожного з нас. Тому й маємо замислюватися над питаннями самопізнання.

А тепер детальніше про наш клуб «Істина». Його засідання почалося з того, що повторили хором правила дискусії. І вже цей, такий простий ритуал, зблизив нас, учасників, надав упевненості та сміливості. Ми пригадали висловлювання та поради відомих людей щодо самопізнання, заглибилися в психологічні можливості людини, її особистісні якості, аналізували вчинки та їх наслідки, життєві ситуації. Тема дискусійного клубу давала можливість висловлювати протилежні думки, що якраз і створювало дискусію. Ми обмірковували, чи варто пізнавати себе, замислюватися над смислом життя і своїм місцем у ньому. Дискутували з приводу того, чому молода людина буває такою різною в різних обставинах, чому вона проявляє себе не з кращого боку, коли не перебуває в полі зору дорослих. Тут активній дискусії сприяв перегляд та обговорення трьох відеороликів з серії «Поки батьки не бачать». Кожному хотілося висловитися. При цьому ми відчували, що всі в дискусії рівні й мали однакове право на власну думку. Чи то говорили ми – учні, чи дорослі (а їх було в клубі п'ятеро) – всі відчували себе рівними. Навіть ніколи не думали, що з дорослими можна ось так на рівних поспілкуватися й ніхто не осудить тебе за твою думку. І що цікаво: ніхто нікого не змушував говорити, всі самі рвалися подискутувати. Але стримували правила. І символічні кружечки з буквою «Я», якими виражалось бажання висловитися, не випускали з рук. Проте говорити можна було тільки тоді, коли отримаєш від ведучого жезл, що давав тобі таке право. Не було жодного учасника дискусії, який би не висловився. Ми й самі не сподівалися, що буде так цікаво. Всі одностайно дійшли висновку: нам потрібні такі зустрічі, такі розмови.

У цей вечір кожен мав змогу зрозуміти себе. В цьому допомогли й тести. Геометричні фігурки, які ми вибрали до вподоби на початку дискусії, згодом «розповіли» нам про наші характерні якості. А завершальний тест довів те, що кожен свій крок, кожну дію, вчинок і навіть слово треба добре обмірковувати, аби не зіпсувати собі життя.

Прикро лише те, що членами дискусійного клубу є поки що тільки мешканці гуртожитку. Приєднуйтесь до нас! Скажу відверто: ніхто з нас не пошкодував, що дві з половиною години потратили на дискусію. Вони пролетіли зовсім непомітно, не хотілося розходитися. Зате яка користь від такого проведення часу! І ще нагадаю: клуби за інтересами проводяться в кав'ярні «Афіна», а тому клубні заходи відбуваються в невимушеній атмосфері за чашкою кави чи чаю кожного третього четверга місяця. Але це не значить, що кав'ярня «Афіна» не зможе прийняти бажаючих в будь-який інший день. Кожен із вас може запропонувати тему дискусії, бути її ведучим та організатором. З усіма пропозиціями звертайтеся до газети «25 плюс» або ж до вихователя гуртожитку Наталії Іванівни Обертюк. Спасибі засновникам та організаторам цього чудового проекту і всім тим, хто повірив у нього!

М. Постернак,
наш кореспондент

У бібліотеці часто проводяться заходи для учнів, які мешкають у гуртожитку

«Твоє здоров'я – твоє майбутнє»

Бесіду з елементами тренінгу проводить вихователь гуртожитку Л.В. Білоус

Тема боротьби з ВІЛ/СНІД-інфекцією – актуальна й цікава для учнів

Тематичний вечір до 8 Березня

проводить вихователь гуртожитку С.І. Площинська

Емоційні виступи учнів супроводжувались чудовими піснями у виконанні наших юних артистів Андрія Нікольця та Галини Брошневської

Клуби за інтересами

У кав'ярні «Афіна» - Клуб рукоділля «Чарівні пальчики»

За один клубний вечір учасники довідались багато цікавого про вишивку, в'язання, макраме, бісероплетіння, потренувалися у плетінні, макраме, виготовленні аплікації, виробів з ниток та бісеру, нетрадиційному писанкарстві. Для кав'ярні «Афіна» виготовлено: емблеми «марципшор», панно з аплікацій та макраме, серветки, оздоблені бісером вазочки та писанки. Байдужих у клубі не було й не може бути, бо краса твориться тими, хто вміє дивувати й дивуватися.

Талановиті дівчата з 7-го поверху або Де ховаються таланти

У кожної людини є талант, але не всі виявляють його в собі й розвивають. Для того, щоб певні здібності переросли у щось неймовірне, прекрасне, необхідно докласти чимало зусиль. Творити дива своїми руками – цікаво й приємно. А бачити плоди своєї творчої праці – вдвічі приємно.

Розкажу про дівчат, своїх сусідок по 7-му поверху гуртожитку. Тут мешкають одні таланти! Дівчата й справді мають «чарівні пальчики». Вони чудово в'яжуть, вишивають, малюють. Ось Олена Шебетко навчилася в'язати шпицями десь рік тому (захоплення перейняла від мами). Сьогодні вона вміло вив'язує собі та рідним ексклюзивні кофтини. А нещодавно навчилася в'язати гачком (на це заняття надихнула її наставниця з дизайну О.О. Мергут). Така техніка в'язання дуже швидко підкорилася її вмілим пальчикам. У клубі «Чарівні пальчики» дівчина пізнала секрети ще одного виду плетіння – макраме. Ними поділилася багатогранно творча й обдарована дівчина Галя Брошневська. Лєна так зацікавилася макраме, що від Галі не відходила протягом усього засідання клубу. І все завдяки її добрій душі, творчій натурі. Лєна, скажу вам, – дуже щедра людина: свої вироби залюбки дарує дорогим їй людям. Та й сама із задоволенням одягає речі, виготовлені власноруч. Від цього захоплення народилася в серці Олени мрія – стати дизайнером одягу. Що ж, нехай здійсняться твої мрії, Оленко!

Про Олену можна сказати, що вона сягнула вже перших висот майстерності в'язання. А ось інші мої сусідки Віка Охман, Марина Пась, Іра Душнюк роблять лише перші кроки в цьому мистецтві, але дається їм рукоділля легко, бо мають, напевне, до нього природний інтерес.

Особливі слова хочеться сказати про Віту Будзан – уже досить-таки майстровиту вишивальницю. Вишиває вона не тільки звичні серветки. Вона вишиває… ікони. Коли в 4-му класі ліг на полотно її перший хрестик, то не думала й не гадала, що з-під голки народяться згодом чудові рушники. А, навчаючись у 7-му класі, якось у церкві побачила вишиту ікону, яка наче випромінювала світло. Загорілася бажанням створити таке диво. Проте перші спроби виявилися невдалими. Люди підказали, що на таку святу справу потрібно отримати благословення. Віта пішла до церкви за благословенням, а роботу почала з молитви. І ось на полотні народився образ Святого Миколая. Потім її труд був осяяний образом Богоматері Володимирської. Цю ікону вона передала в храм. Тепер Віта отримує радість від вишивання образу Святої Варвари. Такий благосний спокій в душі відчуває! Хай Бог допомагає, тобі, Віто, втілювати осяяні Небом задуми!

Сніжана Порфілова захоплена розписом по дереву. Живучи в Росії, вона з шестирічного віку відвідувала такий гурток. Її роботи займали призові місця в різних творчих конкурсах. Хоч навчається за спеціальністю «Дизайн» в НТЦ нашого училища, та вважає, що має продовжити навчання у вузі саме в напрямку розпису по дереву, аби стати в цій справі справжнім фахівцем.

Такі ось талановиті дівчата-майстрині живуть на сьомому поверсі гуртожитку. Та я впевнена, що в кожного за якоюсь невидимою ширмою ховаються таланти. Варто тільки туди заглянути – і талант засяє своїми різнобарвними гранями.

Марина Постернак,
наш кореспондент

Вечір у клубі «Чарівні пальчики» розпочався зі знайомства з кожним з його учасників. Здавалося, що всі про всіх усе довідались, але далі чекали нові відкриття. Найбільше вразив своїм незвичним для юнака хобі Андрій Бородій. Його виробами з бісеру та вишитими серветками захоплювалися всі дівчата. Неймовірно добру енергетику випромінюють роботи вишивальниць Віти Будзан та Люди Семенової. Несподівано для всіх розкрила свій талант і давнє захоплення вишивкою Альона Вальчук. Її вже можна без сумнівів називати майстринею вишивки. А Олеся Бурденюк продемонструвала роботи своєї мами – плетені надзвичайно цікавою технікою жіночі шалі. Оригінальним є захоплення макраме Галі Брошневської, яка виготовила кілька брелоків у вигляді сови. Тепер її цікавлять вироби зі стрічок. Отже, чарівні пальчики відкрилися уже з першого клубного вечора! Отож, побажаймо собі нових знахідок і відкриттів, цікавих особистостей серед звичайних, на перший погляд, учнів!

День календаря

65-ій річниці ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ присвячується

Мала нагоду познайомитися з газетою «25 плюс». Цікава, різностороння учнівська газета. Після закінчення 9 класу мрію вступити до вашого училища. А тому пропоную до газети цікавий матеріал. У моїй школі свято шанують пам'ять тих, хто загинув при визволенні села, зокрема капітана М.В. Фізікова. Тривалий час учні підтримували зв'язки з його сім'єю. В школі зберігаються фронтові листи капітана до своєї дружини. Вражає в них щирість його почуттів. Для нас це зразок того, як треба кохати, як любити свою сім'ю і свою Батьківщину. Пропоную читачам один з листів капітана Михайла Фізікова до дружини Тамари.

Таня Дідик,
учениця 9 класу Струзької ЗОШ Новоушицького району

Згадують діти війни

(з конкурсної творчої роботи до 65-річчя Перемоги учениці групи 2С-08 **Олени Федорович**)

Л.О. Благочиннова,
чергова гуртожитку:

- Мій батько, Мамоничев Олександр Кузьмич, пішов на фронт у перший день війни, коли мені виповнилося тільки 11 місяців. Він воював у танковій дивізії і загинув при визволенні м. Рівне в серпні 1944 року. Похований він у братській могилі с. Вербка Дубненського району Рівненської області. Я не раз їздила до тієї могили, аби вклонитися батькові та його побратимам за їхній ратний подвиг в ім'я миру на нашій багатостраждальній землі. Мені було приємно, що за могилою так турботливо доглядають місцеві учні, яким моя родина безмежно вдячна.

Хоч я не пам'ятаю свого батька, але час від часу перечитую його листи з фронту. Скільки в них було ніжності й віри в перемогу! Батько, як розповідала мама, чудово грав на гітарі і в листах писав, що ніякі поранення його не лякають. Ось тільки б пальця на руці не відірвало, бо тоді не зможе грати на улюбленій гітарі. А трапилося так, що війна забрала його життя…

І так життів вона забрала мільйони. Дорогою ціною дісталася нам перемога. Але треба віддати належне нашій країні, яка турбувалася про нас, дітей, батьки яких не повернулися з воєнних доріг. Ми безкоштовно навчалися, жили в затишних гуртожитках, відпочивали в таборах і санаторіях, отримували грошову допомогу за полеглих батьків. Як нелегко було в країні, яка вставала з руїн і попелищ, але ми завжди були і залишаємось її патріотами.

А.П. Радченко,
педагог-організатор:

- Мої батьки – фронтовики. Батько, старший лейтенант Радченко Павло Васильович, будучи військовим фельдшером, брав участь ще у фінській війні. Мати, Тамара Кузьмівна, була медсестрою. Батьки мало розповідали про війну. Як медики, вони сприймали її дещо з іншої точки зору. За клятвою Гіппократа, вони зобов'язані були рятувати людей. Батько якось згадував, що довелось надати допомогу пораненому німецькому солдату, за що отримав «на горіхи» від командирів. Але ж простий солдат не винен, не він розпочинав ту жахливу війну, і його родина постраждала, і німецькі діти залишалися без батьків. Багато невиправданих смертей було особливо в перші роки війни. Траплялися бої, після яких не було кого рятувати, бо всі гинули.

Моя родина жила тоді в селі Мартинівка, Канівського району Черкаської області. В шестирічному віці я бачив, як поверталися каліками чоловіки з фронту, з фашистських таборів. Багато з них померли від ран у перші повоєнні роки. В селі не вистачало чоловічої сили. Працювали в колгоспі жінки та підлітки. На їх плечі лягла чимала відповідальність. На все життя запам'ятав і свою першу вчительку, вчительку від Бога, Ніну Макарівну, яка на прикладах героїв війни виховувала з нас патріотів, справжніх людей. З тієї пори й розумію ціну важливість і ціну вчительської праці, якій теж віддав уже 40 років.

Лист із фронту

Милая моя, родная Тамара! Вчера я был в километрах 15-ти от места, где живу. По дороге узнал, что мне есть письмо. Я знал, любимая, что письмо, конечно, от тебя! Как выразить радость?! Какую принести тебе благодарность?! И я сделал следующее: зная, как ты любишь цветы, я наломал огромный букет расцветшей черёмухи и думаю: «Приду домой, письмо уже, наверное, пришло. Письмо – это ты! Так вот тебе, милая, и поставлю этот большой, с любовью набранный букет благоухающих цветов!» Всё так и вышло, как я ожидал. На столе лежало письмо. У меня хватило терпения не читать его сразу же. Я налил в вазу воды и на стол, рядом с письмом, поставил цветы: «Прими же их, дорогая! Они от чистого сердца! Крупные белые кисти черёмухи – символ нравственной чистоты и нежной любви к тебе, любимая, родная жена".

Наконец-таки я дождался письма. Как я хотел получить от тебя весточку! Тебе писал много-много. Я знал, что писем от тебя нет не потому, что ты не хочешь писать, а потому что перемена адреса временно перервала нашу связь… Очень рад, что у вас всё в порядке. Знаешь, мне сейчас о себе ведь думать нечего. Все думы – о вас: о любимой семье, о моём народе, сыном которого я имею честь быть и горжусь тем, что призван защищать свой народ.

Беспокоит меня твоё здоровье. Хорошо бы тебе немного отдохнуть. Но ничего не сделаешь. Если придётся тебе в отпуск работать – значит, так надо. Я только прошу тебя: береги здоровье, не нервничай, живи спокойно, думай только о себе и о нашем славном сынке. Стоит ли думать и беспокоиться обо мне? Нет и ещё раз нет. Я выполняю свой долг – и здесь, дорогая, всё в порядке.

А что решила с Вадимкой? Я думаю, что операцию ему делать нужно. Она уж не так опасна, да и рано или поздно эту, как сынка говорит, «проклятую грыжу» вырезать нужно. Неужели ещё меня помнит Вадимка? Неужели вспоминает обо мне? Ведь много времени прошло с тех пор, как я уехал от вас. Я доволен, что ты взяла себе жильцов: и тебе веселее, и Вадюша не беспризорен. Пусть Вадик больше на улице играет. Да и ты сама почаще ходи с ним в сад к пионерам, в кино. Одним словом, предоставляй сынке больше развлечений, не бегай от разумных и культурных развлечений сама. Поверь, мне очень приятно знать, что ты не «монашествуешь», а живёшь мило, счастливо. Я не из таких, чтобы тебе не доверять. Я знаю, что ты высоконравственный человек, что ты уважаешь себя. Обо мне в этом отношении не думай. Никогда нашу любовь я не оскверню ни действием, ни даже помыслом. Родная!.. Сейчас мы должны напрячь все свои силы, способности, чтобы разгромить, окончательно добить врага. О пустяках думать не время, да и при других обстоятельствах мы с тобой ими не занимались.

Приятно и радостно думать, что далеко-далеко где-то есть любимая и любящая тебя семья, есть славная жена, есть славная сынка. Не скрою: хорошими тихими вечерами, слушая соловья, ощущая запах цветов, вспоминая тебя, иногда налетит хорошая, тихая грусть. Хочется видеть тебя и воспринимать вместе с тобой прекрасный мир со всеми его звуками и запахами. Вот сейчас свободное время, близиться вечер, хороший вечер… Я пойду на берег реки, буду перечитывать твои письма, слушать в густых зарослях черёмухи соловья. Ты ведь будешь со мной? В мыслях я часто-часто бываю дома, разговариваю с тобой, любимая, играю с Вадимкой. Если хочешь ощутить меня, поройся в моих книгах – я там часто бываю. Как хочется работать с моими друзьями-книгами! Но сейчас война. Вот закончим её и опять возьмёмся за мирный труд. Это будет скоро!

До свидания, милая! Целую тебя крепко-крепко.

31.05.42 г. ***Твой всегда Михаил***

Бабуся випускника НТЦ спеціальності «Дизайн» 2009 року ***Володимира Триняка****, фронтова медсестра* **Ганна Ксенофонтівна Триняк** *залишила по собі зшиток спогадів. Пропонуємо невеличкий уривок з рукопису фронтовички.*

«Розбинтуй, своє серце, сестричко!»

Фронт переможно рухався вперед. А наш прифронтовий госпіталь – дещо позаду. Так пройшли через Естонію, Латвію, Литву й зупинилися біля міста Торн (Торунь) у Польщі. Тут містився табір радянських військовополонених. Після звільнення міста з п'ятьох тисяч полонених залишилася одна тисяча найважчих хворих, які не могли ходити, без обох ніг, без однієї ноги, без руки чи без обох рук, 20 з них – психічно хворі, у 360 – активна форма туберкульозу. Наш госпіталь, розрахований на обслуговування ста ліжок, прийняв удесятеро більше навантаження. Щоб відправити в тил цих військовополонених, треба було всім їм зробити санітарну обробку. І все це лягло на плечі тендітних медсестричок. Поруч, в одному з бараків були німецькі військовополонені. Я йду до них, прошу чотирьох носильників. І ось ці німецькі носильники легко ложать наших хворих на ноші й несуть у санпропускник, де їх стрижуть, голять. А тим часом у палатах ліжка-дошки і кожну миють, протирають карболовою кислотою, знову миють. Годуємо, підліковуємо й відправляємо в глибокий тил. Важко було з психічними хворими. Вони все ще «йдуть у наступ» або ж «обороняються». Серед хворих туберкульозом було багато з ексудативним плевритом, тому доводилось викачувати з легень рідину. Цю маніпуляцію, хоч вона вважалася лікарською, довірили мені. Працювали без передишки день і ніч. За кілька діб ми не чули рук і ніг, страшенно хотілося спати, але організм демонстрував у таких ситуаціях неймовірну міць.

На підступах до Берліна хворі сипались «пачками». Важкопоранених відправляли в тил, а легкопоранених підліковували й – на лінію вогню. День і ніч ми приймали з Берліна й відправляли машинами та автобусами поранених. І ось… незабутній ранок. Ми, втомлені, виснажені роботою й недосипанням працюємо й радіємо сонечку, яке так гарно пригріває. Раптом воєнрук гукає: «Гей, дівчата! А йдіть-но сюди! Щось цікаве казати вам маю!». Ми обступили його з якимсь неймовірним трепетом у серці. А він продовжує: «Будемо святкувати: війна закінчена! Нам передали цю звістку вночі, о другій годині. Але я вам нічого не казав, щоб не зірвати роботу…» І ми, не чекаючи продовження, кинулися всі до нього, цілуємо, піднімаємо «на ура».

Всі пішли в наш імпровізований клуб, а я бігом подалася за сім кілометрів – до міста Торн, де стояв мій, український евакогоспіталь із Старокостянтинова, з яким я вибула з дому. Там моя найдорожча подружка Груня з Полтавщини. В місті народ і сміється, і плаче, обнімаються і свої, і чужі. Сонце вже спускалося до заходу, коли я підійшла до будиночку. А Груні – нема. Вона побігла до мене з тією ж радістю. Ми – розминулися. Повертаюся до себе, а подруги й там уже нема. Та була для мене інша новина: оголосили, що мене нагороджено орденом Червоної Зірки. Дядько Пахомов (так я називала сивочолого бійця), який часто ремонтував мої кирзові чоботи, бо я віддавала йому свій офіцерський пайок, подарував мені до Дня Перемоги зшиті ним чудові чобітки. А потім покликали мене в штаб і вручили мені шмат матерії, аби я зшила собі сукню і в ній поверталась додому. Ці подарунки стали найдорожчими для мене на все життя. «Так що, розбинтуй, нарешті, своє серце, сестричко-хохлушко!» - сміялися мої бойові побратими. А я відповіла: «Ось додому доберуся й розбинтую!».

Тетяна Боднарук

Фронтова медсестра

Тітці Ганні

Фронтова медсестра...
Скільки болю прожито!
І чужого, і свого,
І неба, й землі...
Не забуде, як з болю
Плаче скорчене жито,
Як, розстріляні,
Мовчки кричать журавлі...

Фронтову медсестру
Рани давні тривожать.
І втомилося серце
Біль душі гамувати.
А ночами безсонними
Все шепоче: "О Боже!
Більше горя такого
Не впусти нам до хати..."

Не спокійно на серці
В медсестри фронтової:
Не покинули війни
Ще планету стражденну.
Між добром і між злом
У страшному двобої
Хто надію людині
Назавжди поверне?

Переймися тривогами
Кожен такими,
Про майбутнє задуматись
Людям пора...
В кирзяках болотами
За нами ітиме,
Наче біль, наче пам'ять,
Фронтова медсестра.

Ганна Петрівна Цвєткова,
учасниця Великої Вітчизняної війни, працівниця ВПУ №25

Перемога дана для ЛЮБОВІ

Народилась я в селі Кольцово, що в Московській області. Жили гарно великою сім'єю (з дев'яти осіб), що об'єднувала три покоління. Звичайна селянська сім'я. Хлібороби-трударі, які чомусь вважалися куркулями. Не обминуло нас «розкуркулення». Одібрали все, що можна було, навіть одяг з пліч намагалися зняти. Батько змушений був податися на заробітки. Так потрапив на чавуноливарний завод у містечку Алексино. Але звідти його, як колишнього куркуля, заслали на північ Казахстану, а потім – у Новокузнецьк на будівництво металургійного заводу.

Мати не знала, де батько і що з ним. Залишивши дітей на бабусю, подалася на пошуки його. Це був уже другий урок любові, даний матір'ю. У громадянську війну, втративши зв'язок з батьком, дійшла в пошуках аж до Крупської, до Калініна – і таки знайшла його в госпіталі хворим на тиф. Ось і на цей раз, як декабристка, пішла по батьківських слідах до Новокузнецька. Побудували там землянку. І хоч були в ній страшенно мокрими стіни, зате – свої. Забрали й дітей. Згодом збудували хату («засипушку» так звану). Садили картоплю, пекли з неї млинці, продавали – так і жили.

У 1940 році, в п'ятнадцятирічному віці пішла на фельдшерсько-акушерські курси. З початком війни пришвидшили випуск, і я почала працювати в евакогоспіталі, куди потрапляли дуже важкі хворі. Кращих ліків, як тепле слово, як лагідна усмішка «сестрички», для них не було.

Тоді в юному серці несміливо «заговорило» перше почуття. Важко пораненому бійцю Жені Ніколаєву ампутували праву руку. Він довго лежав без свідомості, й мені довелось його доглядати. А потім, як почав одужувати, опікувала, як тільки могла і вміла. Душили сльози, коли Женя просив почухати лікоть правої руки, бо свербить. І хоч руки в нього не було, я казала: «Добре, Женічка». Йому відразу ставало легше. А потім училися писати лівою рукою, учились любити життя таким, як воно є. Доля розвела нас різними дорогами, але наука любові дарма не минула.

З любов'ю в серці зустрічала переможне 9 травня 1945 року, а 2 серпня 1945 року зустріла кохання свого життя – Іона Цвєткова. Він подарував тоді букетик блакитних фіалок, вирощених своїми руками. Зазнавши сирітської долі і пройшовши війну, він не розучився любити. День Перемоги був даний усім нам для Любові! Тож миру вам і любові!

День календаря

65-ій річниці ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ присвячується

Кожен з нас береже в душі щиру гордість за батьків і дідів, які захищали країну та розбудовували її для нащадків, глибоку вдячність тим, хто вистояв і переміг воєнне лихоліття, хто тяжкою працею забезпечував мир і спокій. Ми в неоплатному боргу перед ними. Наше старше покоління - золотий фонд, скарбниця досвіду та знань, і, можливо, той скарб, що шукає й не може знайти Україна, щоб стати заможною та щасливою. З душевним трепетом і теплом висловлюємо сердечну вдячність за тяжку працю, подвиги та чесноти. Кращі роки свого життя ви віддали Батьківщині. Турбота про вас – справа всього суспільства, адже тепло людських сердець, моральна й матеріальна підтримка особливо потрібна тепер. Ми доземно вклоняємось вам, сивочолі ветерани війни та праці, хто подолав ворога у Велику Вітчизняну, підняв з руїн рідну Україну, наш край. Нехай героїчні вчинки минулого надихають і нас на нові звершення. Молодечого вам запалу, енергії, невичерпного оптимізму й здоров'я! Легких доріг-стежок для ваших ніг, сил долати всі перешкоди! Привітних посмішок вам з очей молодих, весняного сонця й любові!

Газета «25 плюс»

Колишня працівниця ВПУ №25 ***Світлана Гранатюк****, яка підтримує зв'язки з нашою газетою, передала до інформаційно-видавничого відділу училища спогади свого діда про його фронтовий шлях. Пропонуємо уривок зі спогадів фронтовика*

Попов Михайло Іларіонович

Пішов на фронт добровольцем. За 4 місяці закінчив курси молодших командирів. У 17 років – молодший лейтенант, командир розвідувального взводу

Разгром основных сил немецко-фашистских захватчиков под Сталинградом создавал условия для развертывания общего наступления Красной Армии на всём Советско-германском фронте. Но нужно было уничтожить «непобедимую» хваленную гитлеровскую армию под номером шесть генерала Паулюса. Мой разведвзвод состоял из 18 человек. Все ребята – как на подбор: молодые. И хотя моложе меня, их 17-летнего командира, во взводе не было, это не бралось во внимание, потому что в разведке были установлены особые законы – товарищества и братства. Служба разведчика – почетная, ответственная, опасная, рискованная и приключенчески заманчивая. Ребят моих уважали в полку за храбрость и отвагу, за то, что любые задания им под силу.

А силы противника в это время были мощные: 26 отборных дивизий немецких, 18 – румынских и других сателлитов, 5 танковых дивизий, 4 моторизованные, 4 кавалерийские, 4-ая воздушная армия и 8-ой авиационный корпус. Вот с такой силищей нам, защитникам Сталинграда, пришлось драться не на жизнь, а на смерть. И мы выстояли, потому что у нас был высокий моральный дух, мы горели одним желанием, одним стремлением – отвоевать у врага родную землю. В течении почти четырех месяцев наши войска обороняли Сталинград под лозунгом «Ни шагу назад!» В этот период я получил так называемое крещение и много чему научился, а мой молодой взвод окреп, закалился – ребята были готовы к грядущим боям.

В ночь на 19 ноября войскам Юго-Западного и Донского фронтов был объявлен приказ о переходе в контрнаступление, и тут началась огромная по масштабу битва на Волге. На сутки позже такой же приказ отдан войскам Сталинградского фронта. Идя в бой мы знали, что идем освобождать братьев и сестёр, томящихся в фашистской неволе. В наших руках – судьба Родины и всего народа. Утром 19 ноября 1942 года – залпы многих тысяч орудий и минометов возвестили о начале наступления. Долгожданный час возмездия наступил. Мы усиливали натиск, немцы и их союзники несли тяжелые потери в живой силе и технике. В течении 5 суток соединились все три фронта и армии, образовав так называемый «сталинградский котел», в котором находились 330 тысяч отборной 6-той армии Гитлера. После этих боев я получил знак гвардейца, а в мае 43-го – первые свои награды: Орден Красной Звезды и медаль «За оборону Сталинграда».

Орден Красной Звезды я заслужил за одну из операций при обороне Сталинграда. Находясь в расположении врага, я получил донесение от связиста секрет-поста, что немцы-автоматчики численностью до 40 человек обходят нас с тыла по направлению к штабу полка. У нас имелись запасные боевые ячейки. Семь разведчиков с автоматами заняли свои места в ячейках и подпустили врага на расстояние до 40 метров, а потом открыли неожиданный огонь. После этого короткого боя 24 фашиста остались лежать на поле боя, остальные побежали назад, но ручной пулемет нашего боевого дозора догнал и остальных своими пулями. Как вскоре стало известно, нам удалось уничтожить немецкую разведку, которая шла на захват штаба полка. Все мои разведчики были награждены за эту операцию медалью «За отвагу». Вот так мы побеждали!

Киндюк Юлія

Ми пам'ятаємо…

Пройшли роки, промайнули дні,
Залишилися лиш спогади одні…
Минув той час, коли бабусі наші й дідусі
Рідний край захищали
І своїми юними тілами
Землю у бою вкривали.

В страшній битві вони полягли,
Щоб ми з вами сьогодні в мирі жити могли.

Вийду я в поле, а там –
Рясно-рясно маки цвітуть…
Я ж то знаю, з чиєї крові вони ростуть.
З тієї крові, що рікою лилася,
Що кожен світанок нею вмивався.
Такою ціною Перемога далася!
Зі слізьми та кров у жили землі влилася.
І світом, полями ті жили лягли –
Тож маки з них рясно, так рясно зросли…

А калини кущі біля хати твоєї ростуть….
Спілі ягоди теж про війну в собі пам'ять несуть…

І сьогодні ми Перемогу у 65-те уже відзначаємо,
Тюльпанами, наче краплями крові,
Плити гранітні встеляємо…
Ми пам'ятаємо подвиг Ваш, наші рідні!
Ми пам'ятаємо…

Філософія життя

Питання про сенс життя рано чи пізно постає перед кожною людиною. Можливо, коли ми поринаємо з головою в буденні справи, то забуваємо про нього, але життя так влаштоване, що назавжди відмахнутися від пошуку його смислу не можна. Навіть найбільш обмежена людина або така, що «заплила жиром» чи перебуває в духовній сплячці, все одно стикається з такими життєвими фактами й обставинами, які неминуче підводять до питання про сенс життя. І, як стверджує А. Франс, це питання – зовсім не теоретичне, його ставить саме життя. Дати для себе відповідь на нього часто буває більш необхідним, ніж добути «шматок хліба для заспокоєння голоду» і «ковток води для угамування спраги». Юний ***Рома Королюк*** *часто замислюється над питанням про сенс життя і шукає не байдужих співрозмовників, а тому започатковує сторінку* ***«Філософія життя»***

Ведучий сторінки

Роман Королюк

На цій сторінці я планую повести мову про бачення світу й нашого життя. Сам часто над цим замислююся й гадаю, що вас зацікавлять мої судження й ви поділитесь своїми. Існує, наприклад, не одна версія створення живого на планеті. Скажімо, людина, за «біологічною» версією, походить від мавпи і досягла сьогоднішнього рівня розвитку. То, може, це не остання сходинка в розвитку людини? Що чекає її в майбутньому? А за релігійною версією – усе живе створене Богом. То що ж усе-таки очікує нас після смерті та її чи взагалі існує життя після смерті? А чи існує воно на інших планетах, чи існують інші світи? І взагалі: кінець світу – це реальність чи вигадка?

Як на мене, життя – це вічність. Воно не виникало й не зникне. Воно завжди було, є і буде. Бо життя, по суті, це існування певної матерії, яка з'являється, замінюючи іншу, і зникає, звільняючи місце своїй наступниці. Отже, початок і кінець є в обмеженому масштабі, але тільки не в глобальному. А ви як вважаєте? Давайте подискутуємо про «кінець світу», якого впродовж тисячоліть боїться кожне покоління.

Кінець ? 2012

22 грудня 2012 року ранок таки не настав. Ніч накрила землю, прийшов кінець…

Ще давні цивілізації передбачали цю подію. Але невже всі пророки мали на увазі саме 2012 рік? Життя на землі вже 5 разів перебувало на грані згасання. Тож невже в цей день стрілки космічного годинника таки зупиняться, й надія людства буде зведена до нуля?

Навіть дослідники не можуть обминути цього питання. Вивчають, аналізують усі «за» і «проти». Та, правду кажучи, багато людей не надто довіряють науці і нашим ученим-дослідникам. Звичайні люди, як ми з вами, так само шукають відповідь на це тривожне питання і в давній культурі, і в самих собі.

Наша планета сьогодні стикається з чималими глобальними проблемами – такими, як нехватка нафти, вимиранням цілого ряду тварин і рослин, смертоносні цунамі, екологічні катастрофи, ядерна загроза. Цікаво, являється ця ситуація випадковим збігом подій чи передбаченням чогось зло віщого, що гряде. Більшість пророцтв пов'язані з 2012 роком, коли Земля і Сонце вишикуються на галактичному екваторі. Сонце стане в центрі молочного шляху, а цей феномен трапляється раз у 26000 років.

Напевно, все ж 2012-й рік принесе нам великий сюрприз. Але який? А, може, я помиляюсь?

Настане світанок 22 грудня, чи попередній день стане останнім в історії людства?

Поки ми спокійно розмірковуємо, то день «кінця світу» все ближчає і ближчає. І все більше фактів указують на цю дату. Так, за календарем древньої цивілізації майя, сучасна епоха, що почалася в 3114 році до н.е., має закінчитися 22 грудня 20012 року. До цього часу Земля змінить своє обличчя в результаті жахливих землетрусів. Ніхто не знає, яким чином майя вичислили саме ці дати. Але сьогодні, коли «будильник майя» ось-ось задзвонить, ми починаємо розуміти, що ці древні люди були наділені певними знаннями, значення яких важко переоцінити не стільки для самих майя, а для виживання роду людського. І якщо людство вже 5 разів опинялося перед межею зникнення, то, можливо, давні споруди (як, скажімо, єгипетські піраміди) збереглися для того, щоб ми замислювалися, над своїми діями і вчинками. Та й символи на древніх спорудах, ніяк не пов'язаних між собою, малюнки в давніх книгах вказують на одне і те ж.

Кажуть, усе залежатиме від порядку планет. Можливо, спостерігатиметься велика сейсмічна чи магнітна активність космічних тіл, яка матиме великий вплив на людство, на природу. Передбачають, що може трапитися велика планетна завірюха ланцюгового характеру «доміно». Ми з неабиякою тривогою чекаємо 2012 року. Але якщо не усунути загрози «ланцюгової реакції», то катаклізмів не минути. Може, все жахливе, катастрофічне, трагічне, що відбувається останніми роками, – то попередження нам. Та й серед людей є такі, що вміють відчувати наближення якихось планетарних змін. Вони нас попереджають теж, а ми їм не віримо. Природа попереджає, а ми не хочемо її розуміти. Події застерігають нас, а ми залишаємося все такими ж нездогадливими. Стихійні лиха готують нас до значно страшнішої небезпеки.

Чим ближче до цього дня, тим частіше ми чуємо вісті про катастрофічні події. Берете в руки газету, вмикаєте телевізор чи радіо – і на вас обрушиться шквал новин про стрімкі зміни в фундаментальних сферах людської діяльності, кліматі, про фінансові проблеми, водні, екологічні. Проблем усе більше, а часу – менше.

Кажуть, що в одне двадцяте століття вмістилася історія усіх дев'ятнадцятьох. То невже у двадцять перше століття ввійде взагалі вся історія?

І якщо сучасна людина житиме бездумно, то кінця нам таки не уникнути. Можливо, той кульмінаційний момент не буде таким уже абсолютно трагічним, може, він тільки розбудить нас, як будильник, і дасть останній шанс замислитися над тим, що ми робимо.

Можливо, 21 грудня 2012 року настане не кінець світу, а почнеться перехід в нову еру – еру мислячих людей! Будемо сподіватися, що так і трапиться, а все інше залишиться в розряді страхітливих казок.

Народжений творити

Дмитро Кривоносов, цьогорічний випускник НТЦ спеціальності «Дизайн» має, як виявилось не тільки художній талант. Деякі інтереси та захоплення цього стрункого зеленоокого хлопця є не звичними для більшості з нас, а для нього – то частина його життя.

Народився Дмитро під знаком Козерога. Тому й з дитинства вирізнявся настирливістю, цілеспрямованістю й надзвичайною впертістю. Багатогранні творчі здібності проявив ще в шкільні роки. Десь у 12-річному віці разом зі своїм другом робив перші спроби виконувати реп. Ці дитячі забавки згодом переросли в серйозну справу, без якої Дмитро вже не мислить свого майбутнього.

У 2006 році Дмитро разом з двома своїми друзями створює гурт «Третій сорт». В назві групи юнаки намагалися відобразити своє ставлення до сучасної молодіжної пісні, тобто назва – це обличчя майбутніх пісень гурту. Вони, як противники гламуру, а прихильники справжніх, відкритих і відвертих почуттів, розуміли, що все просте вважається нині третьосортним, хоча простота і щирість завжди йдуть поруч.

- Ми не женемося за популярністю. Нам не потрібні запаморочливі гроші. Для нас найважливіше – музика від душі, - ділиться думками Дмитро.

Він гордиться, що їхня команда – дружня й самовіддана. рбується й підтримує один одного, віддано працює для групи. Один із хлопців, бітмейкер, створює музику на затверджену командою тематику. Інші пишуть текст, який народжується з сучасних реалій життя. Пісні гурту демонструють ставлення людини до навколишнього світу, суворість суспільства, показують наше місто в іншому світлі, з глибини, по-справжньому.

«Третій сорт» часто виступає в клубах міста, Будинку культури. Хлопці брали участь у фестивалі хіп-хоп музики в місті Бердичеві.

Команда наполегливо розвивається, шукає замовлень, дарує свої пісні з великим задоволенням. На випускне свято в училищі Дмитро збирається зробити незабутній подарунок – пісні гурту.

Проте не тільки музика захоплює хлопця. Як і багато юнаків його віку, полюбляє екстрим. В цьому йому допомагає виразитися так званий «вуличний спорт» – паркур (швидке подолання перешкод), що став для нього і своєрідним способом відпочинку, й цікавим хобі, і корисною для зміцнення сили волі справою. Згадує, як чотири року тому після кількох переглядів популярного фільму «13-й район» його захопила думка про самореалізацію саме в цьому виді спорті. Підтримали ті ж таки друзі. Разом переглядали улюблену кінострічку, купували спеціальні журнали, тренувалися над вправами. Й сьогодні Дмитро не покинув це заняття, а займається ще наполегливіше, тільки вже в гімнастичному залі.

Музика, спорт заполонили його життя, але натхнення і сил вистачає й на здобуття спеціальності дизайнера. Умілі руки, творчий підхід до справи формують про Дмитра Кривоносова думку як про талановитого, невтомного і старанного у всьому юнака. Не дивлячись на такі незвичні захоплення, Дмитро дуже серйозно розмірковує над своїм майбутнім. Він планує вступати до вузу за напрямком «архітектура і ландшафт».

Але й без музики хлопець не уявляє своє майбутнє. Віриться, що мрії Дмитра стануть реальністю. Про це свідчать вогники в його очах, які запалюються, коли він говорить про майбутнє і свої мрії. Газета «25 Плюс» бажає Дмитру широкого визнання, неймовірного задоволення від того, що він робить, мінімум невдач і максимум радісних миттєвостей.

Ольга Оріщина

Антоніна, Тоня, Тонічка...

Завжди з усмішкою на обличчі, вона впевнено крокує на уроки, поспішає на зустріч з новим, що допоможе багатогранно пізнати обрану нею професію… електрика.

В групі Антоніна Рошко – єдина дівчина. Зате має понад 20 друзів-одногрупників сильної статі. Вона гордиться своєю професією. Так склалося, що дівчина пізнала цю професію спочатку практично. Батько змушений постійно їздити на заробітки, щоб утримувати й піднімати на ноги трьох дітей. Тоня – найстарша в сім'ї. Оскільки в мами домашніх клопотів і так вистачає, то Антоніна взяла на себе чоловічі обов'язки по дому. Тоді й зробила висновок, що мати справу з електрикою їй навіть подобається. А тепер гордо каже, що електрика підкоряється не тільки мужнім і сильним чоловічим рукам, а й чутливим жіночим. І взагалі, сьогодні чомусь дівчата все частіше обирають «нежіночі» професії. Чи час такий, чи чоловіки здають позиції слабшій, але прекрасній половині людства.

Антоніна, незважаючи на захоплення чоловічою професією, дуже мила дівчина, з чуйним і вразливим серцем, добра й ніжна, весела і серйозна, наполеглива і вдумлива. Ці суперечливі риси підштовхнули її до вибору ще одного захоплення – шахи. Її тренер Алла Сергіївна побачила в ній потенціал. І Тоня за рік занять досягла неабияких успіхів у цьому виді спорту. Їй підкорилися чемпіонати міста й області. А нещодавно брала участь у Всеукраїнських змаганнях з шахів серед ПТНЗ. Восьме місце нашої команди з понад двадцяти команд-учасниць – це гарний результат.

Є ще одна цінна перевага в Антоніни. Вона – чудова подруга. На неї можна покластися в найскладнішій ситуації. Вона допоможе в найважчі хвилини, завжди заступиться, чого б це їй не вартувало. Тоня вміє цінувати дружбу, що дуже важливо в житті. Антоніна, Тоня, Тонічка…. Спасибі, що ти є, така! З тебе можна брати приклад. Тільки залишайся завжди собою! А всім учням нашого училища Тоня бажає не звертати увагу на перешкоди, йти непохитно до мети, бути впевненими у собі, у своїх силах, вести здоровий спосіб життя й бути життєрадісними людьми!

А нашій Тоні – нових перемог, стати майстром своєї справи і гарної долі!

Галина Брошневська

Букет з краси, любові, фантазії, неймовірності

Цю жінку більшість учнів знають, як доброзичливого й привітного викладача математики. І навіть не всім її колегам відомо, чим же захоплюється Галина Петрівна Попова з самого дитинства, що цінує і що вважає родинним багатством

Галина Петрівна, ця завжди спокійна, усміхнена, доброзичлива жінка, народилася й зростала в Росії. За знаком зодіаку - Терези, тому й кидається в очі її врівноваженість і поміркованість. Оскільки, чоловік був військовим довелося помандрувати по світу. В Україні Галина Петрівна мешкає вже давно, а в місті Хмельницькому – з 1982 року. Але й до цих пір, коли згадує рідні місця, на очі навертаються сльози. Тоді бере в руки голку, нитки, полотно й вишиває…

- З дитинства моя бабуся навчала мене вишиванню та в'язанню, - розповідає Галина Петрівна. – В нашій сім'ї це заняття традиційне, передавалося з покоління в покоління по жіночій лінії. Вишивала моя бабуся, вишивала мама, сестри. Я навчилася вправності в цьому рукоділлі з 11 років. А моя дочка, хірург за професією, то, напевне, наймайстерніша з усіх нас у мистецтві вишивки. Вона справді ставиться до вишивання як до мистецтва.

Які би клопоти не траплялися в житті Галини Петрівни, та вона ніколи не полишала улюблене заняття, бо ж вишивання давно стало для неї значно більшим, ніж просто спосіб заполонити вільний час. Тому, коли її дома чекає незакінчений виріб, то після проведених уроків математики поспішає додому, щоб віддатися неповторним емоціям, які дарує народження вишивки. Бо ж саме заняття цією справою вимагає не лише зосередженості й терплячості вишивальниці, а й ніжних, добрих, світлих почуттів, фантазії і любові до справи. Не кожній людині вдається вкладати тепло і добру енергетику душі в те, що вона робить. А Галина Петрівна працює лише з добрими помислами. І з-під її лагідних рук на полотні виростають яскраві квіти, квітнуть і дарують щастя іншим. Улюбленою темою вишивальниці є природа. Радують око вишиті дбайливою господинею диванні подушечки, картини, серветки, рушники і навіть… носовички.

Картина вишита дочкою Інною

Робота Галини Петрівни

Купові вкладки серветки виготовлені ще руками бабусі

Свої роботи майстриня присвячує дітям – як це робили її бабуся й мама. З теплом у серці вона розповідає про вишивки, залишені їй у спадок. Вона не тільки береже їх, а й намагається оновити, додати щось своє і тим збагатити той спадок. Можна тільки уявити, яким неоціненим подарунком стала для цієї неймовірно душевної жінки вишита руками її дочки картина! А яка картина! Складність схеми, об'ємний, неповторний, наче живий малюнок і – любов, що проглядає з кожного хрестика.

…Останнім часом душа майстрині попросила Божого благословення на вишивання ікони. І ось тепер вечори Галини Петрівни заповнені благосними відчуттями, що дає їй вишивання «Таємної вечері». Викладач математики, цієї точної науки, – глибоко віруюча людина, яка живе за Божими заповідями. Дуже довго вона виношувала ідею вишити ікону. Майже сім років внутрішньо готувала себе до цього. Бо ж творення святого образу – робота особлива. Перед вишиванням жінка обов'язково читає молитву, глибоко дослухається до свого внутрішнього стану. І якщо душа з якихось причин відмовляється працювати, то й нитка буде рватися, і елемент малюнка не вдасться. Значить, роботу відкласти треба до сприятливого моменту. Так минуло вже більше, як півроку, а вишита половина картини. Але Галина Петрівна не поспішає: таке поспіхом не робиться. Але наступну роботу все ж уже спланувала. Це має бути «Різдвяний мотив», який давно стукає в її серце.

Творчість і краса натури цієї милої жінки, любов до природи проявляється у всьому, що вона робить. Дуже любить працювати на землі. Вона відчуває силу землі і всього, що з неї виростає. Давно захоплюється вирощуванням квітів на дачі. Має велику й красиву колекцію кімнатних рослин і не шкодує грошей для придбання якихось неймовірних, витончених домашніх квітів. Така гармонійна людина живе поряд з нами! Виявляється, що й безпосередньо музичні захоплення їй не чужі. В шкільні роки Галина Петрівна закінчила музичну школу, грає на акордеоні. Вона обожнює слухати класичну музику.

Поспілкувалася з Галиною Петрівною лише чверть години, але в моїй уяві намалювалася прекрасна картина життя цієї гарної людини. Прикро, що більшість учнів (та й педагогів) досі знали Галину Петрівну лише, як хорошого викладача. Але ж наскільки все-таки важливо бачити багатогранність, талант і ту чуттєву душу людини, яка відразу міняє уявлення про неї. Велика вдячність і низький уклін цій чудовій жінці, яка своєю глибокою духовністю прикрашає будні училища, яка своєю добротою і творчістю щодень дарує світу букети з краси, любові. фантазії і неймовірності, чим робить його кращим. Натхнення Вам, Галино Петрівно, Добра, Світла і Божої ласки!

Ольга Оріщина

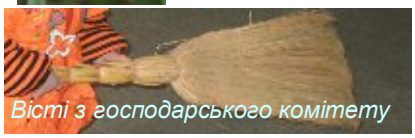

Будьмо кращими у всьому!

Робота господарського комітету Республіки спрямована на організацію та контроль чергування по училищу, дотримання санітарно-гігієнічних норм. А тому з 15 березня по 15 квітня ми взяли активну участь у місячнику чистоти та благоустрою нашого міста. Прибирали прилеглу до училища територію. Взагалі, дотримання чистоти – це не таке вже й непосильне завдання. Все залежить від нас самих, від того, як ми ставимося до своїх обов'язків. За наказом директора, кожна група є відповідальною за санітарний стан на тій чи іншій ділянці навчального корпусу чи подвір'я училища. училища. Проте не всі групи дбають про порядок і чистоту на своїй території. Часто після перерви можна побачити на підвіконниках, лавочках порожні пляшки від напоїв, папірці, шкаралупи від насіння та інше сміття. Учні однаково забувають як про головне правило чистоти: «Не смітити!», так і про інше: «Якщо насмітив – то прибери!» Не знаю з яких причин, але прибирання в нашому училищі чомусь вважається не достойним для учня заняттям. Чергові соромляться навіть беджі носити в день чергування. Але, як на мене, навіть така дрібна, здавалось би, деталь могла дисциплінувати учнів. Крім того, в кабінетах, майстернях і лабораторіях є журнали контролю за прибиранням, в яких щодня повинні виставлятися оцінки за санітарний стан. Однак навіть ці елементарні обов'язки не виконуються належно. А якщо підсумовувати результати оцінювання санітарного стану за тими оцінками, що є в журналах, то найкраще чергують учні, за якими закріплені кабінети №41, 32 та 6. Найнижче оцінено чергування в кабінеті №33. Цікаво, що і високі й низькі оцінки за чергування регулярно повторюються, а це значить, що одні ставляться відповідально до своїх обов'язків, а в інших небажання прибирати стає системним. Звісно, що тут багато залежить від старост груп і відповідальних за чергування, які не здійснюють контроль за чергуванням та оцінюванням. Адже в кожній групі є графік чергування. То чому окремі учні так недбало чи байдуже виконують цей графік? Господарський комітет вважає, що безвідповідальне ставлення чергових учнів до обов'язків мало б обговорюватися на учнівських зборах групи, чого, на жаль, не спостерігається. Хтось може заперечити: мовляв, прибирання, чергування – не така вже й важлива справа. Але ж усе починається з малого. З серйозного ставлення до своїх обов'язків кожного нас складається колективна відповідальність як учнів групи, так і всього училища. Так само в наших силах турбуватися й про чистоту міста Хмельницького. Тож давайте будемо кращими у всьому!

Ольга Сідорук
голова господарського комітету Республіки,
наш кореспондент

Вчимося перемагати

Нас завжди радують новими досягненнями шахісти і тенісисти училища. Ось і нещодавно на Всеукраїнській спартакіаді ПТНЗ наші команди посіли відповідно 8 та 11 місця серед понад двох десятків команд. А тренує їх залюблена у спорт Алла Сергіївна Кохан. Я мала нагоду поспілкуватися з тренером про успіхи учнів.

Розмова почалась легко і з перших фраз захопила нас обох. Алла Сергіївна з таким неймовірним захопленням говорила про шахи, про їх роль у житті людини, що це не могло не дивувати. Шахи поставали в образі чи то універсального лікаря, чи чудового психолога. Наче про живу людину Алла Сергіївна говорила про них: «Вони поліпшують пам'ять: логічну, механічну, зорову, слухову. Гра розвиває впевненість, навчає приймати самостійні рішення навіть у нестандартних ситуаціях. А оскільки в нашому училищі тренування проходять у швидкому ритмі через малу кількість часу на підготовку (двохрічний курс вивчається за кілька місяців), то в учнів мають бути добре розвинуті блискавична реакція та логічне мислення. Разом з тим, не дивлячись на прийняті правила, кожен учень має підходити до гри творчо. І коли я бачу у своїх шахістах такі творчі здібності, то це мене надзвичайно радує: люблю, коли грають красиво!»

Для Алли Сергіївни, як я розумію, шахи – це не просто гра, а ціле мистецтво. Саме так мають сприймати їх і учні. Тренер чудово розпізнає здібності своїх вихованців, розвиває їх. Кожного навчає по-особливому, з індивідуальним підходом, залежно від здібностей та можливостей вихованця й головне – бажання. Саме прагнення – вже половина відстані на шляху до перемоги. Ось учень 32 групи Денис Хоптян – здібний і серйозний юнак, на якого завжди можна покластися. Спершу знав гру поверхово, але вже через два тижні тренувань отримав першу перемогу – над своїм батьком, залюбленого в шахи давно. Енергійний хлопець захоплюється ще й футболом. Таким же відповідальним, серйозним і працелюбним є третьокурсник Олег Шкандюк. Не раз займав призові місця у змаганнях. Талановитим вважає тренер і Павлюка Діму (36 гр.), який займається шахами з І курсу. Тренується з ентузіазмом, самостійно освоїв підручник з шахів, захоплюється також футболом. Особливу наполегливість у пізнанні секретів гри в шахи проявляє другокурсниця Антоніна Рошко. Хоч тренується недавно, але вже має серйозні досягнення.

А ось настільний теніс Алла Сергіївна характеризує одним словом – «здоров'я». Адже гра дає постійний рух для кожного м'яза, навіть відновлює омертвілі клітини (!). Багато учнів нашого училища полюбляють теніс, але набути професіоналізму вдається не кожному. «Тенісист з великим потенціалом» - так характеризує тренер Сергія Солощенка (гр. 3Д), який перейшов до нас з іншого училища саме заради занять тенісом. Мріє справді стати професійним тенісистом. Для цього багато працює над собою. За допомогою відеозаписів вивчає техніку гри в інших країнах. Жадібний до нових знань і Олег Семенко, який інформацію про теніс ловить на льоту.

Алла Сергіївна багато може розповідати про своїх вихованців та про улюблені види спорту. Але на завершення розмови вона висловила найважливішу думку: «Кожен наставник, крім того, що навчає певній справі, має обов'язково виховувати молоду людину. І для мене головне, щоб мої вихованці стали в першу чергу порядними й терплячими людьми, вміли жити в команді, тобто в колективі». Тож зичимо нашій чудовій команді пізнання незвіданого, нових перемог і удачі.

Ольга Оріщина

… про щастя, яке дають мрія і мета

Мрії народжуються в дитинстві. Кожен з нас про щось мріяв. Той уявляв себе пілотом, той художником чи лікарем, водієм чи кухарем, вчителем чи артистом. А потім починали робити перші кроки до своєї мрії, наближаючи її з кожним прожитим днем. Згадайте свої дитячі мрії. Чи наблизились вони до них хоч трохи? Чи вони залишилися тільки мріями? А, може, дитячі мрії нічого не варті? Гадаю, навпаки! Хто розгубив свої мрії в дитинстві – поверніться до них. Бо ж у дитячі роки формується людина, яка має навчитися з перетворювати мрію в мету свого життя і наполегливо йти до неї. Мріяти – легко, а досягати мети – непросто. Тут потрібні уже зусилля.

Скажу про себе. Я навчаюсь на другому курсі училища. Не так давно зустріла свого давнього друга, значно старшого за мене. Мене здивувало, що він з неабияким захопленням говорить про справу, якою займається. Людина зустрічає кожен ранок з гарними думками, бо із величезним задоволенням іде на свою роботу.

«А ти яку професію обрала? - запитав мене давній друг. – Вона тобі подобається?» Та це банальне запитання… застало мене зненацька. Чесно кажучи, я й не замислювалась над тим, чи подобається мені обрана професія.

Сама не розумію, як так трапилось, що, освоюючи два роки професію, не знаю, чи вона мені до вподоби й не думаю про завтрашній день. Але ж через рік закінчу училище й постане питання: «Що робити далі?». А й справді, що робити далі?.. Та раптом згадалася моя наївна дитяча мрія. Не буду розкривати таємницю, що то за мрія, але я в думках таки повернулась до неї. І тепер маю мету – втілити ту мрію в життя. Дивно, але де й ділася моя байдужість після того, як я побачила перед собою мету. Знаю, що буде важко. Може, не раз зазнаю поразки на шляху до мети, але не зупинятимусь, бо, як каже Біблія, хто стукає в двері – тому відчинять. І я вірю в те, що й мені доля відчинить двері до щастя. Головне – не здаватись, бо, як відомо, доля любить наполегливих.

Старайтесь і ви! Згадайте свою давню, але дорогу серцю мрію. Потрібно тільки вірити в себе, у в свої здібності. свій талант. Ми самі творимо свою долю, щосекунди змінюючи її. Трапляється, що збудоване протягом усього життя можна зруйнувати за декілька хвилин. Але то не про нас з вами. Давайте будемо думати про щастя, яке дають мрія і мета.

Юлія Киндюк

І в серці оселиться ЛЮБОВ….

Коли настає весна, то, здавалося б, усі проблеми мають щезнути разом з талим снігом. Але чомусь саме навесні буває важко на душі. Що робити, як перемогти в собі той поганий настрій, як налаштуватися на позитивну хвилю? А юне серце таки відчуває присмак смутку та гіркоту сліз, якусь незрозумілу тривогу.

Ні... Так не можна. Не буду показувати свою самотність, тугу. Ніхто не помітить такого мого стану. Ніхто не повинен знати, яке раниме моє серце. Ніхто не має бачити мою слабку сторону – хай бачить сильну, навіть, якщо вона зовсім мізерна. Я стану сильнішою, не дозволю принижень і насмішок наді мною. І навіть допоможу іншим долати такий стан! З кожною такою хвилиною впевненості в собі я ставатиму сильнішою. Не буду ковтати гіркі краплини образ, що з часом стають отрутою. Мене ніхто й ніщо не здолає! Бо я оголошу сама собі війну! Подолаю в собі страх, безпорадність, самотність! Моє життя не буде зруйновано! Окрім мене, його ніхто не врятує. Ось тільки зберуся з силами й розпочну бій! І таки виборю себе в себе! Тому даю собі установку: «Я стану: наполегливою; впевненою; непохитною; успішною; чарівною!».

Я стану сильною недоброзичливцям на зло,
І на чиєму боці правда – ще побачимо!
Я сили віднайду, щоб серце розцвіло,
Щоби спішило знов до мрії на побачення!

Жити – це любити, а не демонструвати любов! Жити – це мріяти, дивуватися, ставити перед собою цілі й досягати їх. Геть негатив! Зачерпну у весни сонця, посмішок і барв – та й простелю ними дорогу до своєї мрії! І в серці навічно оселиться ЛЮБОВ…

Галина Брошневська

Трішки гумору

***

- Чим відрізняється чоловіча кухня в гуртожитку від жіночої?
- В жіночій миють посуд після їди, а в чоловічій – до...

***

У свої 20 років він знав 9 операційних систем і… жодної дівчини.

***

Розмова двох запеклих інтернетників:
- Слиш... це... www.zarplaty.net?
- www.kak.vsegda.net!
- www.kak.zhe.ya.domoy.po.edu?
- www.pesh.com!

***

Зустрілися два студенти з «общаги»:
- Купив ось книгу кулінарних рецептів. Тільки нічого приготувати не можу. Жодного розумного рецепта.
- Чому?
- Розумієш, кожен рецепт починається словами: «*Візьміть чисту каструлю*..»

***

Черга в учнівській їдальні. Підходить один учень до віконечка:
- Дайте мені 5 сосисок...
Черга:
- У-у-у, буржуй!!!
Учень:
- …і 20 виделок.

***

- Будьте такі ласкаві, покличте Ваню!
- Його нема, він покинув цей світ.
- Як?! Він що – вмер?
- Та ні! До Інтернету підключився.

Зібрала Ольга Сідорук

Веселий об'єктив ***Людмили Романової***

Мобільне побачення

Урок дегустування «ніжного малинового желе»

Ходячі кульки

Де ж та селянка з серпом?!

Порозумійтеся, рідні люди!

Батьки і діти. Діти і батьки. Вічна тема для дискусій. І сьогодні вона актуальна. Ось, наприклад, взаємини матері й дочки. Чи легко досягти взаєморозуміння та взаємоповаги цим двом найріднішим жінкам? Виявляється, нелегко. Непросто знайти спільну мову дочці з матусею, бо найчастіше одна одній не довіряють, не відкривають своїх сердець. Як дочка юного віку, я знаю, що нам це, ой, як необхідно! Ми вже не діти, але ще й не дорослі. Нам важко знайти себе в цьому світі. А хто нам допоможе, як не рідні люди? Однак ми маємо бути впевнені, що коли ми звернемось до найріднішних, то отримаємо очікувану допомогу, підтримку, розуміння.

Що не кажи, але частенько дочки шукають підтримки в чужих людей. Але хіба може стороння людина більше вболівати за тебе, ніж рідна Матуся? Мама – найсвятіша людина на землі для кожного з нас у цьому бентежному світі. Чому ж так важко буває знайти з нею спільну мову? Чому ми сваримося через дрібниці? Чому не поспішаємо відкривати їй своє серце, розповідати про успіхи чи невдачі? Подібних питань є багато, а відповіді на них заховались у кожному з нас. Потрібно тільки покопатися в глибинах свого серця, душі, пізнати себе – і всі питання зникнуть самі собою. Тільки на це потрібен певний час, бажання і, звісно, терпіння. А тим часом питання виникають, і їх треба якось вирішувати…

Розкажу про життєву ситуацію моєї знайомої. В сім'ї виховується троє дочок. Дві з них уже мають сім'ї. А третя (моя знайома) – ще юнка. Головна в сім'ї – матуся, бо батька немає. І ось моя знайома завершує 9-й клас. Мама проти того, щоб донька продовжувала навчання в місті, боїться відпускати її від себе. Але дочка була іншої думки і таки відстояла її…

Минав час. Дочка на відстані дорослішала і приїжджала додому кожного разу якоюсь іншою. Змінила стиль одягу, макіяж, зачіску – з сірої мишки перетворилася на привабливу дівчину, якою почали захоплюватися представники протилежної статі. Тільки мама ніяк не могла змиритися з тим, що дочка подорослішала. Чи їй не подобалися ці зміни, чи вона їх просто боялася? Але час і життя невмолимі. Мама виявилась перед ними безсилою.

А дочка тим часом розкривала свої внутрішні можливості, здібності, потрохи реалізовувала себе. Красива, розумна, з твердим характером, вона навчилася ставити собі цілі й досягати їх. Стала дещо жорсткішою, бо зрозуміла, що життя з нею панькатися не буде. Та що робити з мамою? Як це їй пояснити, як аргументувати такі свої зміни?.. Відносини погіршувалися. Кожна відстоювала свої принципи й переконання. Треба шукати вихід з цієї ситуації.

…Першою наважилася на відверту розмову дочка. Після чергової суперечки набралася сміливості й сказала: «Мамо, давай просто поговоримо!». І почала: «Мамо, я хочу, щоб ти знала: ти для мене – найрідніша людина у світі. Я люблю тебе, поважаю, ціную. Але ніяк не можу зрозуміти, чому в нас такі відносини. Здається, що з кожним днем ми все більше віддаляємось одна від одної. Але ж насправді ти мені така дорога!» Мама теж була відвертою: "Ти, доню, дуже змінилася, подорослішала, а я звикла до тебе як до дитини і хочу, напевне, щоб ти ще хоч трохи побула дитиною, боюсь відпускати тебе у вир дорослого життя. Я боюсь за тебе, за твоє майбутнє. Твої ровесники таке витворяють, доставляють неприємностей і собі, й батькам, сходять з дороги. Я не можу допустити, аби й ти з неї зійшла…».

Дочка розчулилась, обняла матір: «Моя рідненька, повір у мене. Я не зроблю ніяких дурниць, я пронесу твої слова через усе життя, як гасло, і дітям передам. Тільки повір у мене».

Після такої відвертої розмови відносини змінилися. Не було більше сварок, рідні люди порозумілися.

То як ви гадаєте, потрібні такі розмови між батьками та дітьми? Тільки не відкладайте їх на завтра. Бережіть любов, що пов'язує вас, не оскверняйте її недовірою. Якщо відчуваєте потребу у щирій, відвертій розмові – розпочніть її першими. І хай Вам щастить!

Марина Постернак,
наш кореспондент

Започатковуємо нову рубрику

«Розкажу про свого батька…»

У березні минув Міжнародний жіночий день. Ми вітали своїх матерів. У травні відзначали День Матері. Ми знову вітали дорогих наших матусь. А ось про День Батька ніхто не знає, його нема в календарі. Проте у світі татусів вітають у вересні. Можливо, й не потрібен спеціальний день, щоб вшановувати батька. Ми це повинні робити щодня, але, як на мене, в такий день вся увага повинна бути звернена на нього – Тата. Хороший батько – це як надійна, міцна фортеця для сина чи дочки. Але чому ми так мало говоримо про нього? А є ж серед наших батьків такі, які турбуються про своїх дітей, як і матері. Є такі, що на своєму прикладі виховують із синів справжніх чоловіків, завтрашніх, таких же надійних, батьків.

Батькові теж потрібне свято. Уявіть собі, якими щасливими виглядали б наші татусі, якби в якийсь один день діти їх щиро привітали, приготували виготовлені власноруч подарунки, сказали щирі слова, яких вони так від нас чекають. Подумайте лишень, скільки зусиль вкладають наші батьки в те, щоб забезпечити сім'ю, щоб виростити нас хорошими людьми й «поставити на ноги».

Давайте зробимо батькове свято на сторінках нашої газети! Для цього просто відкриємо рубрику «Розкажу про свого батька…», в якій кожен, хто побажає, розповість про татуся. Бо ж нелегка сьогодні, в такий скрутний час, у батьків наших місія. Так, вони не звикли до слів вдячності від дітей – і саме тому наші зізнання в любові до них будуть найкращим подарунком.

Тато, татусь… Як душевно звучать ці слова! А що, коли сядеш якогось вечора поряд з батьком, промовиш до нього лагідне «татусю» й подаруєш газету зі своїм нарисом про нього? А потім розкажеш про свої справи в училищі, поділишся думками, запитаєш поради, поцікавишся його здоров'ям і згадаєш дитячі роки: як батько носив тебе на «ґарґошах», грався з тобою в «коника» (возив тебе на плечах з радісним іржанням), навчав чоловічим справам… Не так просто й легко бути хорошим батьком. Тому так рано у твого татуся сивина посріблила скроні. Навіть слово «тато» - таке різне: тверде, міцне, як дуб, і лагідне, тепле, як вогник рідного дому. Не дарма в народі кажуть: «Шануй батька та Бога – буде тобі всюди дорога». Тож не мовчи, розкажи про свого батька!

Галина Брошневська

Тема В Контакті: Чому я такий різний?

Цікаво знати думку учасників групи…. Чому людина часто має не одне обличчя? Дома вона – одна, в училищі – інша, в компанії – ще інша, а «В контакті».... Що змушує людину змінюватися? І чому не можна бути самим собою всюди й завжди? Хіба це так важко?

ТБ: «ВМ», хочеться побачити твоє істинне обличчя! Який ти насправді? Не віриться, що ти такий, яким виглядаєш «у контакті». Роблячи з себе такого собі «наполеончика», ти ображаєш свою душу, тобто самого себе або те, що дано тобі Богом.

ВШ: Спробую висловитись за темою. Людина – індивід, якому притаманна властивість змінюватися залежно від обставин, ситуацій, компаній, співрозмовників і т.п. Людина намагається щось у собі змінити, виправити, додати, щоб бути «на висоті», щоб її впізнавали, щоб поважали. Так, не кожен може боротися з собою, довести собі, що чогось вартий, аби інші ставились до тебе не як до опудала якогось. Тема зміни внутрішнього стану, якостей особистості – дуже важлива. І в першу чергу тут треба говорити про бажання змінити себе й величезну роботу підсвідомості. А однієї думки, ідеї – замало. Життя – складна штука. Якщо не боротись, не йти проти течії, то нічого не досягнеш, нічого не зрозумієш. На молоду людину дуже впливає компанія і… навіть… власні «накрути». Часто вона сумнівається у своїх силах, у собі самій. *Невпевненість* дуже заважає... А «помінявши обличчя», можна догодити, підлаштуватися під когось, не виглядати «білою вороною», полегшити своє життя. Бути самим собою, може, й не важко, але не завжди можливо. Самим собою можна бути з найближчими друзями. В інших обставинах, особливо, коли людина не є лідером, вона відчуває *страх*, який ламає нашу віру і впевненість.

ТБ: Цілком підтримую твою думку, що невпевненість і страх людини є однією з причин того, що «за ширмою» вона інша, ніж коли відкрита. Та чи не краще тренувати в собі впевненість і безстрашність, аніж, скажімо, грубити тоді, коли тебе не дістане «кулак», або ж корчити «крутого» перед якимись покидьками (і знову ж таки – «за ширмою»)?

ВШ: Звісно, ліпше тренувати впевненість, але ж... лінь! Людина може працювати над собою, коли має якусь мету. А просто так, без цілі, дуже важко взятися за себе. Потрібно багато терпіння і навіть того ж «самонакруту». Крім того, гарні й погані якості мають дві сторони. При самовихованні потрібно використовувати світлі сторони. Але, друзі, Контакт – це одне, а життя – не Інтернет, це річ серйозна. Ми можемо управляти своїм життям, якщо захочемо.

ІМ: Ніхто не змушує людину надягати маски, крім себе самої. Пристосовуватись до обставин її підштовхує слабкий характер, а не компанія, наприклад. Якшо ти не можеш постояти за себе й дати відсіч у певний момент, то всяка компанія компанії буде здаватися тобі стадом акул. Така людина переконана, що саме компанія не дає їй бути собою. А насправді: як ти себе зарекомендуєш – так до тебе і ставитимуться. Так що «самонакрут» - це навіть дуже «кльова» властивість. Просто треба серйозно повірити в те, що ти робиш і діяти, а не прокрутити в собі думку «Я – грім-баба!» й чекати, що буде «бац!» – і ти вже Ксена – принцеса-воїн…

ВМ: Обличчя – це як одяг: якщо його не міняти, то почне смердіти. Тоді людина перестане бути цікавою. Коли ж ти – не цікавий, то в тебе автоматично падає самооцінка, яка є дуже важливою в наш нелегкий час.

Вікуля: Скажу тобі одне: якшо людина тупа й обмежена, крім «бухла» і «пакуріть» нічого не знає, то й справді засмердиться.

ВМ: Для одного Контакт – можливість познайомитися, для іншого – тупо вбити час, а для мене – зайва можливість посміятися над проблемами, подивися смішний «від осик». Та що – радійте собі життю й не забивайте голову всякою єрундою. До речі, я людина – не тупа і без шкідливих звичок – значить, ще не скоро засмерджуся.

Від редакції: *Серед словесного бруду й полови, вкинутих В Контакт співрозмовниками, нам вдалося визбирати оці зерна. І все-таки приємно, що молоді люди час від часу заглядають у себе і, можливо, ті, що здаються нам «поганими», насправді мають під оболонкою байдужості, чутливі душі. Значить, не все ще в нас втрачено!*

У нас в гостях – газета ***«Перехрестя»***
Колибаївського НВК Кам'янець-Подільського району. Спецвипуск

Портрет наркомана

Яна Пилипчук,
учениця
8-го класу

Чорна сила, що долю згубила,
Це наркотик, що краде життя.
На перший погляд – зовсім
невинний,
А штовхне свідомість в небуття.

Сіре обличчя, посинілі губи,
Руки в темних слідах ін'єкцій.
Своє "я" десь у нетрях губите...
Ось портрет залежної
особистості.

Мета життя – де дістати дозу.
Ні честь, ні совість не мають
значення.
Вколовся – і тебе і пече, і морозить,
І кожна мить – то зі смертю
побачення.

Схаменіться, люди! Що ви робите?!
Хіба таке життя вам потрібне?
Ви майбутнє планети губите.
Зупиніться, поки не пізно!

Пристрасті навколо КОХАННЯ

Марина Постернак:

*** Біль іде пліч-о-опліч з коханням. Яку війну (часто не на життя, а на смерть) доводиться переживати закоханому серцю! Починаєш думати, що немає кохання, а є звикання. Здається, ніхто тебе не любить, почуваєшся одиноко. Ти страждаєш, а зізнатися в почуттях не можеш. Кохання, чому ти приносиш такий нестерпний. Невиліковний біль?

*** Чи потрібно кохати? Відповідь «так» або «ні» залежить від настрою, обставин. Коли ти закохана – душа квітне щастям, хочеться літати, від щастя світяться очі, обличчя сяє в посмішці, як у сонячних променях. Своєю радістю ти готова поділитися з усім світом. В такі моменти здається, що все – чудово, всі – щасливі, і що так триватиме вічно. Але в якусь мить знімаєш рожеві окуляри й бачиш, що життя – чорно-біле. Біла смуга – закоханість, а чорна – гіркота розлуки, невимовний біль. Час лікує все. Проте рубці від ран залишаються. І серце пам'ятає все до найменшої дрібниці. То ж чи потрібно кохати? Аякже! Що може принести нам більше щастя, ніж кохання? З чого викладена ота біла смуга життя? Тому кохайте, будьте коханими й ніколи не задавайте собі питання «Чи потрібно кохати?». Без кохання – життя немислиме!

Аня Хом'як:

*** Така важка хвилина, така болюча, що душа аж пече. Серце відчуває якусь біду, щось загадково-тривожне поглинуло його... Щось накипіло в мені, і я хочу вихлюпнути його словами, та… не можу дібрати слів. Не можу, бо з кожною думкою болить ще гірше. Як хочеться, щоб хтось мене зрозумів, перебрав по частиночках душу і склав знову, нічого не сплутавши. Бо ж увага й розуміння – найефективніші ліки.

*** Не соромлячись, дивишся в очі. Не каючись, продовжуєш жити... А чи можеш ти відчути, як я, біль тієї зради, гіркоту приниження? Навіщо ти зіпсував нашу долю?... Тепер між нами спалений лист... Вітер рознесе попіл почуттів – і ми про все забудемо... Та нехай твоє серце буде чистим і відкритим, не зачиняй його, не відмовляйся від кохання. І не згадуй минуле, не рви собі душу. Воно того не варте... Не шукай шлях до прощення, бо його немає, бо я все забуду й не оглянуся, йдучи вперед... Та коли буде йти дощ, знай – це небо плаче за тим, чого не повернути...

Адель

«Чорний» ангел

Сором'язлива дівчинка спостерігала за танцюючими. І ось перед її очима з'явився Він. Це був високий і дуже вродливий чорнявий хлопець, який тримав у руках велику рожеву троянду. Він сподобався Марійці відразу, хоч побачила його вперше. Вона немов закохалась у самого Янгола (хлопець був зодягнений у білий костюм і рухав тілом під музику так, наче ось-ось полетить). Дівчина зачаровано спостерігала за незнайомцем. Та ось танці закінчилися – і перед її очима знову з'явився цей Янгол, який привітно посміхнувся, простягаючи їй троянду. Без ніяких вступів запропонував прогулянку «в його присутності». Звичайно ж, Марійка не змогла відмовитись від такої бажаної пропозиції такого неймовірно привабливого юнака.

Майже два кілометри освітленого місячним сяйвом шляху вони пройшли, як у сні. Ось і Марійчин дім. Пора прощатися. Він злегка торкнувся своїми губами її губ – і по всьому тілу пробігла наче хвиля електричного струму. Тієї ночі, під романтичним сяйвом місяця, Марія відчула смак поцілунку. ...Вона ніяк не могла заснути. Мрійливо тримала в руках троянду, дивилася через шибку на зорі й думала про Нього – Сашка. О! Як запав він їй у душу! Та для Сашка ця ніч була звичайною: дискотека, нова дівчина, романтика і... На жаль, Маша цього не знала і навіть не здогадувалася, що стала черговою «жертвою» чорного янгола. Вона весь день чекала дзвінка – і таки дочекалася. Домовились про зустріч…

Минали дні в очікуванні побачень. Марія відчувала, що все більше й більше закохується. Вона й не підозрювала, що Сашко просто грається, вміло грається її сильними почуттями. Та й здогадатися було важко, бо юнак щоразу робив Марії якісь сюрпризи: то квіти подарує, то солодощів принесе, то чудернацькі м'які іграшки дарує. Того вечора вона теж чекала якоїсь приємної несподіванки. Не здивувалася, коли Сашко запропонував прогулятися в парку, і знала, що сюрприз – попереду. Прогулянка виявилась несподівано короткою. Хлопець раптом запросив Марійку до своєї домівки «на чай». Засліплена романтикою залицянь, вона без вагань прийняла запрошення. Від приємного хвилювання навіть не помітила, як Сашко замкнув за ними двері квартири. Спочатку юнак, як і обіцяв, пригостив гостю чаєм. А коли та розслабилася, запропонував «крапельку» вина. Марійка, правда, відмовилася від цієї пропозиції, бо спиртне категорично не вживала. Хлопця це страшенно розлютило, адже зривалися всі його плани. Дівчина була вражена такою різкою зміною цього ангельського образу. Проте не встигла навіть нічого подумати, як Сашко рвучко схопив Марійку в жорсткі обійми (де й та ніжність поділася?) і силоміць звалив її на ліжко.

Отямилась у ліжку зі знаками втраченої цноти. На ній не було одягу. Шоковий стан не відпускав її. Вона тільки бачила перед собою задоволене обличчя «чорного» ангела. Яким огидним в одну мить став той казковий «янгол»! Зі сльозами на очах Марія зіскочила з ліжка й почала тремтячими руками натягати на себе одяг. Поспішала, пальці не слухалися. І вже біля самих дверей почула: "Та чого ти? Хіба для тебе це було так важливо? Давай просто забудемо сьогоднішнє непорозуміння!" Для Марії то був удар «нижче пояса». Її серце нестримно калатало і боліло. Так боліло! А сльози заливали очі й обличчя. Вона бігла додому чимдуж, боячись дивитися перехожим у вічі. Їй здавалося, що всі знають про її приниження, біль, страх...

Минули роки. Троянда зваби й дарунки Сашка давно знайшли своє місце на смітнику, а біль не минав. Серце боліло і…боялося. Боялося закохатися в ангела…

Кармеліта

Обычный день…

Обычный день. Всё – как всегда…
И на щеке застывшая слеза,
И голова светлеет с каждым днём,

И я все меньше думаю о нём.

Но, может, так для нас и лучше,
Ведь мы не знаем, что нам нужно.
Да, на пути нас ждут преграды –
Не может быть все чисто, к ладу.

Не много времени пройдет –
И он, надеюсь я, поймет,
Что не бывает счастья много
У каждого к нему – своя дорога.

Хоть благосклонна к нам судьба всегда,
Но мы не ценим это иногда.
Когда дойдем до осознания сего –
Уже исправить невозможно ничего…

Аня Трембач

Зачем?

Зачем нам жить? Для того, чтоб любить.
Зачем влюбляться? Чтобы улыбаться.
Зачем страдать? Чтобы что-то понять.
Для чего же вопросы? Для чего же ответы?
Чтобы встречать каждый день рассветы.
Чтобы свет Божественный озарял судьбу вашу,
Чтобы жизнь становилась не горше, а краше.

Галина Брошневська

Ты – где-то рядом

Любовь моя! Ты где-то рядом.
И знаю, что меня ты ждёшь.
Меня ты встретишь нежным взглядом
И грустным снова проведешь…

Ты – словно ангел, дух Господний!
Как хорошо с тобою мне!
Но как хотелось бы сегодня
Побыть с тобой наедине…

Я знаю, скоро будешь рядом –
Не разойдемся никогда!
Меня влюбленным встретишь взглядом,
И будем вместе – навсегда!

***

Вишневий цвіт так ніжно гомонить…
Про що? Лиш вітер юний може знати –
Він тихо поміж цвіту пролетить,
Щоби весну на вухо нашептати.
Словами цю красу не передам
Її розгледіти серденьком тільки можна.
А я лиш побажаю, друзі, вам
Нехай весні радіє душа кожна!

Те, що зігріває душу...

А що колекціонуєте ви?

Дорогі читачі, хочу розповісти Вам про неймовірно цікаве захоплення – колекціонування. Напевне, багато з вас щось колекціонує, зберігає на пам'ять. Та не всі це роблять так пристрасно. Як, наприклад, **Наталія Дмитрівна Кочаток**.

Хтось колекціонує гроші, хтось – поштові марки, хтось – книги та інше. А викладач НТЦ Наталя Дмитрівна вже 10 років захоплюється збиранням фігурок слоників та ангелят.

А почалося все з народження донечки. Бабуся десь вичитала, що при народженні дитини (до виповненню їй року) потрібно щомісяця (до дати народження) дарувати їй фігурку слоненяти – й дитя виросте розумним. Так і отримала Діанка свій перший подарунок від бабусі – слоненя. Ідею підхопила мама, всі рідні та знайомі. Коли дівчинці виповнився рочок, то в її колекції вже було 12 словників. Потім слоники приходили до квартири Наталії Дмитрівни при кожній нагоді. Сьогодні це вже велика родина – 81 слоник!

Так само несподівано прилетіло до цього дому ангелятко. Першого подарували на новосілля, коли отримали кімнату в гуртожитку. Потім янголята з'являлися на Новий рік, 8 Березня, а той і в будень. І вже не так легко проходити мимо улюбленої фігурки, яка так радує зір і душу. Та й грошей не шкода – нехай розростається домашній рай. Тепер у цьому раю понад сто ангелят. Уявіть лишень, яка це неймовірна краса! Дарма, що на її прибирання господиня витрачає чотири (!) години. Бо ж неможливо просто витерти пилюку й піти далі. Обов'язково візьмеш фігурку в руку, помилуєшся, пригадаєш, коли, звідки, від кого й при яких обставинах прибула вона в дім. Якщо ж до колекції додається нова фігурка, то починаєш шукати найзручніше для неї місце. Може бути так, що всю колекцію доведеться переставити місцями, аби нове ангелятко вписалося в родину.

Скажете, легко в такому випадку подарунки вибирати. Але ж ні! Не кожен слоник чи ангелятко несе позитив. Тут треба ще відчути його «своїм». Ось, скажімо, мріє Наталя Дмитрівна про «слонову доріжку». Є такі сувеніри в магазинах, а ось такого, який би хотілося придбати, ще не зустрічала. Ось така цікава історія про цікаве хобі.

Моя співрозмовця дуже цінним вважає для себе ще два подарунки: оздоблений бісером та зерном святий образ і панно з вишитою червоними і чорними нитками молитвою. В таких речах, каже Наталя Дмитрівна, крім доброї енергетики самого змісту закладений ще позитив того, хто створював такі одухотворені дива.

Але це ще не все. Наталя Дмитрівна не може проходити мимо рукотворної краси, мандруючи рідним краєм. Побувала з учнями в відомому своїми народними умільцями селі Самчики – й не могла не замилуватися панським маєтком, його дизайном. На пам'ять про побачені витвори архітектури та мистецтва залишаються фотознімки.

Подумалось, чому б кожному не знайти таке захоплення, яке б давало стільки позитивних емоцій? Давайте спробуємо! А якщо хтось має якісь унікальні колекції або інше цікаве хобі – розкажіть нам, покличте нас у світ своїх захоплень.

Галина Брошневська

Вироби учнів – членів клубу «Чарівні пальчики»

Роботи Альони Вальчук

Вміємо перемагати!

Галина Брошневська

дипломант
Третього міжнародного
конкурсу естрадної пісні
«Травневий зорепад»

Марина Постернак

дипломант
І Всеукраїнського
фестивалю-конкурсу
читців
«Тарасовими
шляхами»

Юлія Бігус

(медсестра
здоров пункту ВПУ-25

ІІІ місце
в обласному
конкурсі
медичних сестер

Вокальна група «Бужани»

переможниця міського
пісенного фестивалю
«Артміcто»

Редактор: Ольга Оріщина
Заступник редактора: Галина Брошневська

Редакційна колегія: Дар'я Ашейда, Марина Нікітішена, Вероніка Грищук, Мирослава Присяжна, Ольга Сідорук, Юлія Киндюк, Марина Постернак, Роман Королюк, Олена Федорович

Вище професійне училище №25

Редактор-консультант: Тетяна Боднарук
Консультант з питань інформації: Людмила Романова
Відповідальний за випуск: Анатолій Радченко
Технічне забезпечення: Петро Тараненко
Організаційне забезпечення: Володимир Вершба